

หนึ่งร้อยหก

สกุลอุ

คำพูดของโด้วจำทำให้หึงห่องเจียบกริบ

นางอดไม่ได้ที่จะกระแอมออกมาคำหนึ่ง ตอนที่หมายจะโน้มหน้าจี้หย่ง ลักสองสามประโยค ใครจะคิดว่านางยังไม่ทันได้เอ่ยปากก็ได้ยินเสียงเยาะหยันของจี้หย่งดังขึ้นเสียก่อน

“คนบางคนไร้ความสามารถ แต่กลับตำหนิผู้อื่นไม่เกรงใจตน ข้าดูแคลนคนพรรคนี้เป็นที่สุด!” แม่น้ำเสียงของเขาจะดูดั้นน้อยลงยามถากถางผู้อื่น ทว่าคำที่พูดออกมากลับแหลมคมมีต่างจากหอกดาบ

เอาละ นับว่านางพูดผิดเอง เข้าใจคนผิดไป!

โด้วจำตัดสินใจว่าหลังจากนี้นางจะไม่ติดพันให้รำพันอีกแล้ว

โด้วจำถามจี้หย่งด้วยท่าทางที่สงบนิ่งกว่าเก่า “ท่านมาหาข้าด้วยเรื่องใด”

จี้หย่งไม่ใส่ใจ เขาจุกจิกแล้วตอบกลับด้วยท่าที่สบายๆ “เจ้าอยากแต่งงานกับเหออวี้มากมิใช่หรือไร”

หัวใจของโด้วจำกระตุกวบ แต่ยังตอบกลับไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เหตุใดท่านถึงเอ่ยวาจานี้”

“ไม่เช่นนั้นเจ้าจะตีตุ๊กคิดเล่นงานข้าได้อย่างไร” เขาเอ่ยเนิบนาบ
ทันใดนั้นหัวใจของโด้วเจาก็เต้นไม่เป็นสำ ไม่ง่ายเลยที่จะบังคับให้มัน
สงบลง ทว่าก็ไม่อาจควบคุมสีหน้าปั้นยากที่เผยออกมาได้

จีหย่งยิ้มกริ่มขณะพยักหน้า ดูเหมือนจะอารมณ์ดีอย่างยิ่ง ปากยังเอ่ย
ต่อด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “แต่ว่า... เห็นแก่ความสัมพันธ์ฉันญาติมิตรของพวกเขา
เรา ครั่งนี้ถือว่าข้าช่วยเจ้าก็แล้วกัน”

โด้วเจาทกตะลึงพริ้งเพริด

จีหย่งเดินออกไปจากโถงบุปผาแล้ว ขณะที่โด้วเจาอดยกมือขึ้นกุมขมับ
ไม่ได้

สิ่งที่จีหย่งผู้นี้เอ่ยหมายความว่าอย่างไร โด้วเจาหวนไคร่ครวญถึง
เบาะแสเมื่อครู่อย่างละเอียดอีกครั้ง

นอกจากที่ถากถางตัวเองสองสามประโยคยามเอ่ยถึงโด้วฉีกงว ท่าที่
อื่นๆ ของเขาก็ดูเป็นปกตินัก หรือเขาจะมาที่นั่นเพียงเพื่อเฝ้าเย้ายนาง

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเขาถึงต้องเอ่ยเรื่อง ‘ช่วย’ นางด้วย... ไม่มีเหตุผล
เอาเสียเลย!

โด้วเจานั่งสายหน้าอยู่ตรงนั้น

จู่ๆ จีหย่งที่จากไปก็หวนกลับมา

“ใช้แล้ว” เขาจิกยิ้ม รอยยิ้มของเขาสดใสเสียจนนางตาพว้า “ยังมีอีก
เรื่องที่ข้าลืมนบอกเจ้าไป เสมียนบัญชีคนนั้นของเจ้าฝีมือไม่เลวเลย แต่ว่า... ยัง
แยกว่าข้ามากนัก ต่อไปหากมีเรื่องทำนองนี้อีกก็มาปรึกษาข้าได้ ข้ารับประกัน
ว่ามีประโยชน์กว่าเขาแน่นอน”

โด้วเจาเก็บสีหน้าทะมึนไม่อยู่อีกต่อไป

จีหย่งกลับทำเหมือนได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่รอคอยมานาน เขาหัวเราะ
ชอบใจแล้วเดินจากไปพร้อมรอยยิ้มเต็มใบหน้า

โด้วเจารีบร้องเรียกเปี้ยซู่ชิน “ไปเชิญอาจารย์เงินมาที่ ข้ามีเรื่องสำคัญ
ต้องหารือกับเขา”

ที่พักของสกุลอุในเมืองหลวงตั้งอยู่ในซอยจงจิ้ง ตรอกฝางเจีย ใกล้

กับประตูอันตั้งในเขตเจิงเปย

ทิศเหนือเป็นกั้วจื่อเจี้ยน¹⁹⁸ และวัดขงจื้อ ทิศใต้เป็นที่ตั้งของวัดไคหยวน ทิศตะวันตกคือถนนประตูอันตั้ง ตั้งมั่นท่ามกลางความวุ่นวาย¹⁹⁹ เหมาะจะเป็นที่อ่านหนังสือยิ่งนัก รถม้าที่เดินทางเข้าออกเมืองหลวงมักแวะพักแถบนี้ ทำให้ราคาที่พักในซอยจงจิ้งมีราคาสูงลิบ

บรรพบุรุษของสกุลอุชื่อจวนหลังนี้เมื่อนานมาแล้ว เป็นจวนหลังเล็กที่มีสองส่วน ในจวนปลูกต้นไม้ถึงและต้นทับทิม กลางลานเรือนมีระแนงเถาถูงุ่นในอ่างมีปลาทองหลายตัวแหวกว่ายสะบัดหางไปมาท่ามกลางไม้หญ้า ทั่วทุกที่ปกคลุมด้วยความอุดมสมบูรณ์และบรรยากาศสุขสบาย

ฮูหยินอุกับบุตรสาวนั่งเย็บปักถักร้อยอยู่ที่โต๊ะเบียง พอได้ยินเสียงท่งตำราดังมาจากเรือนตะวันออกนางก็ขมวดคิ้วมุ่น

อุหยางยหน้าขึ้นก็เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกัลลัมของมารดา จึงถามอย่างฉงน “ท่านแม่ ช่วงนี้ท่านเป็นอะไรไปเจ้าคะ เหตุใดถึงได้ขมวดคิ้วมุ่นเช่นนั้น” จากนั้นก็หยอกล้อกับมารดาต่อ “ข้าได้ยินมาว่าท่านพี่ก่อเรื่องอีกแล้วใช่หรือไม่ ท่านบอกข้าที่เจ้าคะ ข้าสัญญาว่าจะไม่เล่าให้ท่านพ่อฟัง และจะช่วยท่านสั่งสอนท่านพี่สักที!”

“เด็กโง่” ฮูหยินอุลูบเส้นผมสีดำขลับของอุหยาง

ผ่านมาหลายปีบุตรสาวของนางก็อายุสิบสี่ปีแล้ว ถึงเวลาต้องพูดถึงเรื่องแต่งงานเสียที

หลังจากเหตุการณ์ในคราวนั้น บุตรชายก็ไม่ค่อยพูดค่อยจาอีก จากเดิม

¹⁹⁸ สถานศึกษาในสมัยโบราณ จัดตั้งเพื่อช่วยสนับสนุนกิจการสอบไล่ของขุนนางในราชสำนัก

¹⁹⁹ แนวคิดเรื่องการรักษาความสงบและสมานฉันท์ให้ได้ แม้ว่าจะตกอยู่ในบรรยากาศอันวุ่นวายโกลาหล

ที่มักพูดคุยและหยอกเย้านางเสมอ มาบัดนี้บทสนทนาระหว่างมารดา กับ บุตรชายกลับมีเพียง “หิวหรือไม่” “ไม่หิว” “อยากกินสิ่งใดหรือไม่” “ไม่มี” “หลับสบายดีหรือไม่” “สบายดี”

นางพูดถึงท่าทีที่แปลกไปของบุตรชายให้สามีฟัง ว่าเขากลับคิดว่าเป็น เรื่องที่ดี

“ลูกชานโตแล้วจึงสุขุมมากขึ้น”

นางจำต้องบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสกุลโต้วให้อีกฝ่ายฟัง ทว่ามิกกล้า เอ่ยถึงคำพูดของบุตรชายแม้แต่คำเดียว บอกเพียงว่าตนถูกใจโต้วเजा

“เหลวไหล เหลวไหลละอะเหอะ!” พอสามีได้ยินเข้าก็เหือดตาลขึ้นมา “เรื่องใหญ่เช่นนี้ เหตุใดเจ้าถึงไม่หารือกับข้าเสียแต่เนิ่นๆ คุณหนูสีสกุลโต้วไม่ เหมือนกับคุณหนูสกุลอื่นๆ ครานั้นหลังจากที่ยกสตรีสกุลหวังขึ้นเป็นภรรยา เอก สกุลโต้วกับสกุลจ้าวทำสัญญาตกลงกันว่า ห้ามคนสกุลหวังยื่นมือเข้าแทรก เรื่องการแต่งงานของคุณหนูสี ด้วยเกรงว่าคุณหนูสีจะถูกสกุลโต้วกับสกุลหวัง เอาเปรียบ

“เจ้าคิดว่าหยวนจี้จะก้าวไปได้ง่ายๆ หรือไร เขาอาจตอบรับเจ้า แต่ กลับหลังก็ไม่รู้ว่าจัดการกันเช่นไร แค่เจ้าเอ่ยออกมาก็ไม่เหมาะสมไม่ควรแล้ว นี่เจ้า ยังทำอะไรลงไปอีกบ้าง ทำเช่นนี้หยวนจี้จะลำบากใจขนาดไหนกัน ไฉนถึงเพิ่ง จะมาบอกข้าในตอนนี้... เห็นทีว่าข้าคงต้องไปขอขมาเขาสักครา!”

ผู้เป็นสามีเอ่ยจบก็ชิงตาสีนางพลางเอ่ยเสียงงวด “เจ้าไปเขียนจดหมาย สำนึกผิดถึงไท่ฟูเหรินเสีย เพราะคำพูดของเจ้าประโยคเดียวทำให้ข้าต้องวิ่ง ขาชีวิต!”

พอคิดถึงตรงนี้ฮูหยินอุก็รู้สึกปวดศีรษะราวกับถูกก้อนหุบก็มิปาน หากรู้เช่นนี้แต่แรก ตอนนั้นนางน่าจะกัดฟันปฏิเสธบุตรชายเสีย ตัด ปัญหาที่จะตามมาให้สิ้น

แม้โต้วหยวนจี้จะไม่ได้แสดงท่าทีกินแหนงแคลงใจออกมาแม้เพียงนิด ทว่านางไม่เชื่อว่าคนสกุลโต้วจะไม่ถือสาจริงๆ เกรงว่าคงจะไปเยื่อนสกุลโต้ว

บ่อยครั้งเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้อีกแล้ว

ขณะที่นางกำลังใจลอย สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าได้ทำอุลิจงานแล้ว
 สุหยีนอุผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกไปต้อนรับผู้เป็นสามีพร้อมกับ
 บุตรสาว

อุซงเหนียนอายุห้าสิบปี มีรูปร่างสูงใหญ่ สีหน้าเย็นชา แต่เมื่อเห็น
 บุตรสาวผู้นำเอ็นดู รอยยิ้มอบอุ่นก็เผยออกมาทางนัยน์ตาคู่นั้น

“ลูกชานเล่า” เสียงท่องหนังสือหยุดลง ในเรือนก็สงบเช่นเดียวกัน

“เมื่อครู่ยังท่องตำราอยู่เลยเจ้าคะ” ลีนเสียงสุหยีนอุ ประตุเรือนตะวัน
 ออกก็เปิดออก ก่อนได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของอุชานที่ก้าวออกมา

“ท่านพ่อ!” เขาทำความเคารพบิดาอย่างนอบน้อม ความสดใส
 กระวีกระวาดในวัยเยาว์ลดทอนลง แปรเปลี่ยนเป็นสุขุมและเก็บอาการมากขึ้น

อุซงเหนียนพยักหน้าแล้วยิ้ม ก่อนถามถึงเรื่องการเรียนของบุตรชาย

อุชานตอบที่ละคำถาม

ยามนี้คนทั้งสองกำลังถกเรื่องตำราความรู้อยู่ตรงลานเรือน

อุหยากระตุกชายเสื้อมารดา สุหยีนอุจึงถือโอกาสนี้ขัดจังหวะบทสนทนา
 ของทั้งสอง นางเอ่ยกลัวหัวเราะ

“...รอให้ถึงอาหารมื้อเย็นก่อน ยังมีเวลาอีกถมเถไปเจ้าคะ”

อุซงเหนียนพอใจกับการเรียนของอุชานมาก เขายิ้มแยมยามเดินเข้าไป
 ในห้องหลัก

แม่มุ่ปากของอุชานจะยกขึ้นสูง ทว่ากลับไร้ซึ่งรอยยิ้มในดวงตา จาก
 นั้นก็เดินตามบิดาเข้าไปด้านใน

สุหยีนอุอดถอนหายใจออกมาไม่ได้

หลังจากปรนนิบัติสามีผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย สุหยีนอุก็ถามสามี
 “ท่านบอกว่าวันนี้ได้ทำไช้เซิญูท่านไปสังสรรค์มิใช่หรือ เหตุใดถึงได้กลับมา
 เร็วนัก”

อุซงเหนียนยิ้มแล้วส่ายหน้า “อย่าพูดถึงเลย เหล่าไซ้เป็นพ่อสื่อไปแล้ว!”

“พ่อสื่อ?” สุหยินอุอตประหลาดใจไม่ได้ “เขาไปเป็นพ่อสื่อได้อย่างไรกัน ใครกันที่ใหญ่โตถึงขนาดเชื่อเชิญให้เขารับหน้าที่นี้ได้”

ความรู้ของไซ้ที่อยู่ระดับหวักะทิ ทั้งยังเป็นคนหัวสูงทะเยอทะยาน หากมีไซ้เพราะไซ้กับไต้วี่ชื่อชู้เป็นญาติตอง สกุลของพวกเขาคงไม่คิดไปมาหาสู่กับไซ้แน่ แต่ถึงจะเป็นญาติตอง หากไม่มีเรื่องสำคัญ อุซงเหนียนก็ไม่คิดจะเหยียบเข้าประตูจวนสกุลไซ้แล้ว

“ไต้เท้าเหอ” อุซงเหนียนตอบ “เขาคิดจะลู่ช้อคุณหนูสี่ให้บุตรคนเล็ก เพราะเหตุนี้จึงเชิญไซ้มีมาเป็นพ่อสื่อ” เอ่ยจบก็เสริมอีก “ฟังจากที่ไซ้พูด คล้ายว่าไต้เท้าเหอกลัวจะถูกสกุลไต้วี่ปฏิเสธ จึงขอให้เขาออกหน้าคุยเรื่องการเกี่ยวตองครั้งนี้ และไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเจรจาให้สำเร็จ”

หน้าตาของสุหยินอุกระตุก “คุณหนูไต้วี่? คนไหนเล่า”

“ข้าจะไปรู้ละเอียดขนาดนั้นได้อย่างไร” อุซงเหนียนตอบ “หยวนจี้มีพี่น้องถึงเจ็ดคน ในสกุลมีหลานสาวตั้งกี่คน”

“หลานสาว” สุหยินอุตะลึง “แบบนี้มิเท่ากับข้ามรุ่นหรือไร”

“ก็นั่นปะไร!” อุซงเหนียนขมวดคิ้ว “ไม่เช่นนั้นจะเชิญไซ้มีมาออกหน้าได้อย่างไร! เรื่องแรก... หากเขากับสกุลไต้วี่เกี่ยวตอง ผลประโยชน์ใดจะเกิดขึ้นบ้าง เรื่องที่สอง... นอกจากไซ้ไปแล้วจะมีใครคิดแผนการพิลึกพรรคั้นได้อีก แอบอ้างหลักการ บิดเบือนคำสอนเพื่อให้เจรจาเรื่องนี้สำเร็จ” จากนั้นเขาก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ “ดูที่ว่าสกุลเหอจะมุ่งมาดปรารถนาการแต่งงานในครั้งนี้นะ นี่เป็นโชคของหยวนจี้ หลังจากที่เจิงเก้อเหล่าคีนี่ตำแหน่งอย่างเป็นทางการแล้ว ด้วยแรงสนับสนุนจากเหอเก้อเหล่า หยวนจี้คงเข้ารับตำแหน่งเน่ยเก้อได้อย่างไม่ต้องสงสัย”

ทันใดนั้นสุหยินอุก็รู้สึกประหนึ่งมีน้ำเดือดปะทุขึ้นในใจ

สามีไม่รู้ว่สกุลไต้วี่มีคุณหนูกี่คน ทว่านางรู้ดี หลานสาวที่ถึงวัยออกเรือนมีไต้วี่เจาเพียงคนเดียว

ทันใดนั้นนางก็พลันได้ยินเสียงอุทานของบุตรชาย “หรือว่าจะเป็นที่
โซ่วกู?”

คู่สามีภรรยาหันไปมองอุซ่าน ก่อนเห็นบุตรชายยืนที่อิมต่างจากร่าง
ไร้วิญญาณอยู่ตรงนั้น

ทั้งคู่สบตากัน ทว่ากลับได้ยินเสียงอุทยาโต้กลับ

“จะเป็นโซ่วกูได้อย่างไร นางเติบโตในเงินดั่ง สกุลเหอจะรู้จักนางได้
อย่างไร ต้องเป็นโด้วหมิงแน่ โด้วหมิงก็เป็นหลานสาวของโด้เจ้าหัวงั้นกัน...”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว” อุซ่านเหมือนจะได้สติอีกครั้ง แม้จะมีเหงื่อผุดพราย
ขึ้นเต็มหน้าผาก ทว่าเจ้าตัวกลับยินดีกับข่าวที่ได้ยินราวกับฝันคืนชีพขึ้นมา
อีกครั้ง ก่อนจะเอ่ย “โซ่วกูมีสัญญาหมั้นหมายกับสกุลเว่ย จวนจีหิงโหว ต้อง
ไม่ใช่นางแน่ ไม่ใช่นางแน่ๆ...”

อุซงเหนียนมีสีหน้าเปลี่ยนไปในทันที ก่อนเอ่ยเสียงงวด “ผิดจรรยา
มิควรดู ผิดจรรยาไม่ควรฟัง ผิดจรรยาไม่ควรพูด เรื่องของคนนอกพวกเราไม่
ควรวิพากษ์วิจารณ์ลับหลัง พวกเจ้าออกไปก่อน ข้ายังมีเรื่องต้องสนทนากับ
ท่านแม่ของพวกเจ้า”

อุซ่านกับอุหยาดถอยออกไป

สีหน้าของอุซงเหนียนเคร่งขรึมขึ้น ก่อนจะเอ่ยถามอุหยินอู “คุณหนูสี่
ที่เจ้าว่าคือโซ่วกูผู้นี้หรือ”

อุหยินอูพยักหน้ารับ

“เกรงว่าคนที่สกุลเหอไปสู้อจะจะเป็นโซ่วกูผู้นี้แล้ว” อุซงเหนียนเอ่ยเสียง
ขรึม “จวนที่โด้เจ้าไปเยือนวันนี้ก็คือจวนจีหิงโหว”

“ท่านว่าอะไรนะเจ้าคะ!” อุหยินอูเอ่ยอย่างตกใจ “เป็นไปได้ไม่ได้! โด้วเจา
หมั้นหมายกับสกุลอื่นไปแล้ว เหตุใดสกุลเหอถึงยังต้องการแต่งงานเข้าจวน
หรือว่าหากมิใช่โด้วเจาแล้ว สกุลเหอจะไม่รับสตรีอื่นเป็นสะใภ้เลยหรือไร” ปาก
พูดเช่นนั้น ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยสารพัดอารมณ์จนมิอาจแยกแยะได้

“สกุลเหอรุ่งเรืองอำนาจ ไม่มีทางสู้อหลานสาวของหยวนจีเพื่อประจบ-

ประแจงเขา” อูซงเหียนเอ่ยแล้วก็รู้สึกวุ่นวายในใจ เขาไปพล่มือไปต่อกันหลังพลาง
เดินวนอยู่ในห้อง

“เหออวีเป็นบุตรชายคนเล็ก แต่งภรรยาคำนึงคุณธรรม... เกรงว่า
คุณหนูสี่ผู้นี้... จะไม่ธรรมดาสบายแล้ว!” อูซงเหียนคิดถึงตรงนี้ก็อดเอ่ยตำหนิ
ออกมาไม่ได้ “เรื่องในครานั้นเจ้าควรหารือกับข้าก่อนจริงๆ ภรรยาดีประหนึ่ง
ได้รับโชคครึ่งหนึ่ง ครอบครัวของเราลูกหลานน้อย แต่สกุลไต้วมีหลานชาย
มากมาย หากสามารถแต่งงานกับคุณหนูสกุลไต้วได้ ลูกชายของเราก็จะมีคน
เกื้อหนุน...”

ใบหน้าฮูหยินอูแดงกำสลับกับขาวซีด พูดคำใดไม่ออกเนิ่นนาน

อูซงเหียนที่แอบฟังบทสนทนาของบิดามารดาอยู่ตรงหน้าต่างถึงกับทรุดตัว
ลงนั่งกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง

อูหยานที่ตามอูซงมาด้านหลังกัดริมฝีปากขณะมองพี่ชายของตน
นัยน์ตาของนางฉายแววทะนุถนอมเยือก

หนึ่งร้อยเจ็ด อดีตสามปี

ตอนที่ไต้หวันได้ยืมว่าสกุลเหอไห่วานให้ใช้ช่วยทวงของหมั้นสกุล
ไต้หวันกลับมาจากจวนจีหนิงโหว นางก็ยิ่งประหลาดใจนัก

ว่ากันตามเหตุผล เหตุการณ์เลยเถิดมาถึงจุดนี้ ต่อให้สกุลเหอไม่เต็มใจ
รามือ แต่ก็ควรสงวนท่าทีให้มากที่สุด เหตุใดพวกเขาจึงเสี่ยงเอาชื่อเสียงมา
ออกหน้าช่วยเหลือสกุลไต้หวันกันหนอ พวกเขาหมายตานางหรือหมายตาไต้หวัน
ชื่อซู่กันแน่ หรือว่าเหอเหวินเต้าจะบรรลู่ช่อดกกลางอะไรกับไต้หวันชื่อซู่ และจำเป็น
ต้องเร่งเรื่องการแต่งงานเพื่อมาปิดเรื่องนี้กัน ในชาติก่อนไต้หวันชื่อซู่เข้ารับหน้า
ที่ในเน่ยเก้อได้ก็เพราะได้รับการสนับสนุนจากเหอเหวินเต้า

นางลองคาดคะเนอย่างกล้าได้กล้าเสีย “เป็นไปได้อหรือไม่ว่าเหอวีจี้กับ
พี่ชายของเขามีความขัดแย้งที่ไม่อาจประนีประนอมต่อกันได้?”

เงินชวีสุ่ยหรือตาลก่อนจะกล่าวอย่างเคร่งขรึม “หากเป็นเช่นนั้นจริง
เรื่องนี้ก็สามารถอธิบายได้แล้ว”

เหอเหวินเต้ารู้ว่าหลังจากที่ตนตายไปแล้ว เหอวีจี้จะไม่ได้รับการ
สนับสนุนอย่างเต็มที่จากครอบครัว ประจวบเหมาะที่เขาชอบพอไต้หวัน
เหอเหวินเต้าจึงฝากฝังลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเล็กผู้นี้ให้ไต้หวันชื่อซู่ จากนั้น

จึงช่วยหนุนให้ไต้หวันซื้อข้าวรับตำแหน่ง ในมุมมองของเหอเหวินเต้า การทำเช่นนี้ก็จะเป็นเพียงการแสดงจุดยืนเรื่องการชิงชัยระหว่างเก๋อเหล่านั่นแหละ แม้จะเสี่ยง ทว่าไม่ถึงขั้นที่จะสิ้นคลอนรากฐานได้ ทั้งยังแก้ไขความขัดแย้งระหว่างบุตรชายได้อีกด้วย เรียกได้ว่ายิงธนูดอกเดียวได้นกสองตัว

เงินชวีสุ่ยเอ่ยอย่างเป็นกังวล “เกรงว่าเรื่องนี้จะยุ่งยาก”

“มีเรื่องใดที่ไร้ซึ่งความยุ่งยากบ้างเล่าเจ้าคะ” ไต้หวันเอ่ยและมีสีหน้าผ่อนคลาย “พวกเราจะเดินไปตามแนวคิดนี้ สอบถามเรื่องของสกุลเหอให้แน่ชัดก่อนค่อยว่ากัน ส่วนเรื่องทางสกุลเว่ยก็ต้องส่งคนไปจับตาดูในปีผู้นี้...” นางอยากพูดเหลือเกินว่า “ข้ารู้” แต่เมื่อพิจารณาถึงตัวตนของนางในเวลานี้ นางก็นิ่งไป ก่อนจะกล่าวต่อ

“ข้าเหมือนเคยได้ยินว่าคารมคมคายของเขาเป็นเลิศนัก เกรงว่าทั้งสกุลเหอและสกุลไต้หวันคงจะยินยอมขอใช้ให้สกุลเว่ยเพื่อแลกกับการคืนของหมั้นคุณหนูใหญ่ของตระกูลเว่ยเป็นคนกุมอำนาจในจวน พวกเราต้องระวังนางเอาไว้”

เงินชวีสุ่ยไม่มีข้อสงสัยใด

ไต้หวันให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้ เพราะเรื่องนี้เกี่ยวพันกับเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของนาง เป็นเรื่องปกติที่นางจะพยายามคิดหาวิธีสืบข่าวคราวสถานการณ์ของสกุลเว่ย

“ข้าจะไปเตรียมการ” เงินชวีสุ่ยเป็นคนเฉียบขาดว่องไว เรื่องนี้ทำให้ไต้หวันรู้สึกชื่นชมอย่างมาก

นางร้องถามเงินชวีสุ่ยอีก “มีข่าวใดจากทางสกุลจีบ้างหรือไม่”

ไต้หวันไม่ได้เล่าให้เงินชวีสุ่ยฟังเกี่ยวกับคำพูดของจีหย่ง “เห็นแก่ความสัมพันธ์ฉันญาติมิตรของเรา ครั้งนี้ถือว่าข้าช่วยเจ้าก็แล้วกัน”

จิตใต้สำนึกของนางคิดว่าคำพูดนี้ช่างเหลวไหลนัก ต่อให้จะพูดออกไปก็เกรงว่าเงินชวีสุ่ยคงจะไม่เชื่อ หรืออาจมองว่าเป็นความผิดพลาดของคนหนุ่มเลือดร้อน

เงินขวัญสู้เอ่ย “ระยะนี้ยังไม่มีการวางใจใคร” ทว่าในใจกลับใคร่ครวญว่าควรกลับไปยังเมืองหลวงเองดีหรือไม่

เรื่องของสกุลเหอ หากมิใช่เพราะคุณหนูสี่ถึงเบาะแสบางอย่างเกรงว่ายามนี้พวกเขาถึงมืดแปดด้าน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความเคียดแค้น...

ในเวลานี้เงินขวัญรู้สึกถึงความยากลำบากของการไม่มีมือไว้ใช้สอยระหว่างที่เขากำลังหารือกับโ้วเจาอยู่นั้น เปี้ยชู่ซิ่นก็เดินเข้ามาด้วยสีหน้าพิลึกพิลั่น

“คุณหนูสี่ มีคุณชายสองท่านอ้างว่าผ่านมายังเมืองเงินตั้ง มาขอคารวะนายท่านเจ็ด หนึ่งในคุณชายท่านนั้นบอกว่าเป็นคนสกุลเว่ย เป็นชื่อจื่อจวน จื่อหิงโหว อีกท่านบอกว่าเป็นคนสกุลหวัง เป็นคุณชายสี่จวนถึงอันโหว...”

เว่ยถึงอวีกับหวังชิงไห่!

โ้วเจาเบิกตากว้าง

เงินขวัญเองก็ตกใจเช่นกัน เขาเหลือบมองไปทางโ้วเจาที่ยามนี้อยู่ในอาการตะลึงงันเล็กน้อย ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “อยู่ที่ไหน เขาไม่รู้หรือว่านายท่านเจ็ดอยู่ที่เมืองหลวง”

“พวกเราออกไปแล้ว...” สีหน้าของเปี้ยชู่ซิ่นเริ่มประหลาดขึ้นเรื่อยๆ “แต่คุณชายเว่ยกล่าวว่าหากนายท่านเจ็ดไม่อยู่ ขอคารวะผู้อาวุโสท่านใดในเรือนก็ได้ เขาเพียงแวะมาเพื่อทักทายเท่านั้น...” เปี้ยชู่ซิ่นพอจะคะเนสถานะของคุณชายเว่ยผู้นี้ได้ นางเอ่ยขึ้นอย่างลึกลับ “ท่านว่า... จะเชิญท่านยาซุ่ยออกหน้าต้อนรับดีหรือไม่เจ้าคะ”

เหตุใดต้องต้อนรับด้วย

นางรู้อยู่แล้ว! หากการหมั้นหมายระหว่างพวกเขาเป็นดังคลื่นสึนามิสงบก็แล้วไป แต่ถ้าเกิดเหตุการณ์อีกทีก็ครึกโครมขึ้นมาเมื่อใด คนแรกที่จะกระโจนออกมาชมเรื่องวุ่นวายก็คือเว่ยถึงอวี!

“ไม่จำเป็น” เท่าที่นางรู้จักอีกฝ่าย หากเขาไม่พบหน้านางก็ย่อมต้องหาวิธีถ่วงเวลาอยู่ที่จวนสกุลโ้วไม่ไปไหนอย่างแน่นอน เทียบกับปล่อยให้เว่ย-

ถึงอวี๋กั๋วเรื่องน่าขัน เช่นนั้นมิสู้นางออกหน้าไล่ส่งเขากลับไปเองจะดีกว่า
โต้วเจาสั่งความเป็ยชู้ชิน “เจ้าเชิญคุณชายทั้งสองมาที่โถงบุปผา ข้าจะตามไป
หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้า”

“แบบนี้ไม่ดีกระมัง” เงินชวี๋ส่วยเอ่ยท้วง “กิจในเรือนขึ้นอยู่กับนายท่าน
สามไม้ไซ่หรือขอรับ ข้าว่าอย่างไรเสียก็เชิญนายท่านสามมารับแขกเองจะดีกว่า”

ถึงอย่างไรชื่อจื่อจวนจี๋หนึ่งโหวอาจกลายเป็นสามไม้ในอนาคตของโต้วเจา
ได้ เขาไม่อาจยอมให้ภาพลักษณ์ของโต้วเจาต้องเสียหายต่อหน้าเว่ยถึงอวี๋ได้

โต้วเจารู้ว่าเงินชวี๋ส่วยกำลังคิดอะไร แต่นางหาได้สนใจไม่

ต่อให้เว่ยถึงอวี๋จะดูถูกนาง ขอเพียงนางเต็มใจยอมหาหนทางแต่งงาน
กับเขาจนได้ ตรงกันข้าม... ต่อให้เขาเห็นค่านางเพียงใด แต่ถ้านางไม่เต็มใจ
นางก็สามารถทำให้การแต่งงานล้มเหลวได้เหมือนกัน

นางรู้จักเขาดีเสียยิ่งกว่าใคร เว่ยถึงอวี๋ผู้นี้มีไช่ปัญหาสำหรับนางเลย!

หว่านางไม่ต้องการทำอะไรให้ใจแข็งเกินไป เพราะแบบนี้จะสร้างความ
สงสัยให้ผู้อื่นได้

“เช่นนั้นก็เชิญอาจารย์เงินไปพบแขกพร้อมกับข้าเถิด” โต้วเจากล่าว
“หากพวกเขาไม่มีเรื่องอะไร ก็ขอให้อาจารย์เงินจัดงานเลี้ยงต้อนรับให้พวกเขา
สักมื้อ มอบค่าใช้จ่ายในการเดินทางแล้วค่อยส่งพวกเขากลับไป แต่ถ้าพวกเขา
มีเรื่องอันใด ก็ขอให้อาจารย์เงินพาพวกเขาไปพบท่านลุงสาม ให้พวกเขาได้
หารือกับท่านลุงสามเอง”

เช่นนี้ก็ดี! ดีกว่าให้ท่านยาชุยต้องออกมารับหน้ามากนัก

เขากลัวว่าอีกฝ่ายจะต้องชะตาหลานเขย ยิ่งพิศยังพอใจ สุดท้ายก็ยก
คุณหนูสี่ให้แต่งงานกับฝ่ายนั้นโดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

สองปีมานี้เรื่องการแต่งงานของคุณหนูสี่แทบกลายเป็นไช่ใจของท่านยา
ชุย นางมาพบเขาที่เรือนเมื่อวานนี้เพื่อถามว่าคุณหนูสี่จะแต่งงานกับสกุลเหอหรือ
แต่งงานกับสกุลเว่ยดี

เวย์ถึงอวีกับหวังซิงให้กำลังพินิจการตกแต่งภายในโรงบุปผา

“เคยเห็นหรือไม่” หวังซิงให้กระทู้ดอกไม้ใส่เวย์ถึงอวี แล้วชี้ไปยังดอกไม้ซุน²⁰⁰ ที่อยู่ในกระถางสีฟ้าสดใส “เป็นเครื่องเคลือบ” ทั้งยังชี้ไปยังกระถางปะการังขาวบริสุทธิ์ไร้ตำหนิหนึ่งที่ว่าอยู่บนชั้นวางลายตาราง “สูงสองจี้เอกรงว่าร้านอวีเป่าเซวียนในเมืองหลวงก็ไม่มีปะการังชิ้นดีเช่นนี้... ครอบครวัพ้อดาเจ้าช่างมั่งคั่งโดยแท้!”

“พุดจาเหลวไหลอะไร” เว้ถึงอวีจ้องบรรดาพิชพรรณที่อยู่ในโรงบุปผา นอกจากไผ่ดำ ไผ่เขียว ไผ่ต่าง และไผ่หนาน²⁰¹ แล้ว ยังมีไผ่อีกหลายชนิดที่เขาไม่เคยรู้จัก เมื่อได้ยินถ้อยคำของหวังซิงให้ เขาก็หันกลับมา พอนึกถึงเรื่องที่สกุลโ้วเซวียนไปทวงของหมั้นที่จวนของเขา เจ้าตัวก็เอ่ยอย่างกระอักกระอ่วน “พวกเราเคยพบกันเมื่อครั้งเยาว์วัย นางจะจำข้าได้หรือไม่ก็ยังไม่รู้!”

หวังซิงให้เอ่ยเย้า “ไ้อหยา ที่แท้ก็คู่หมยมะเว้าไม่ไผ่²⁰²...”

ครั้นเห็นเด็กหนุ่มสองคนหน้าตาโดดเด่น ท่าทางเฉลียวฉลาด แต่กลับประพติตนเหลวไหลไม่ได้ความเช่นนี้ เงินขวัญก็อดรู้สึกผิดหวังไม่ได้ ก่อนจะกระแอมเบาๆ ออกมา

คุณชายทั้งสองหันไปมองตามเสียง ก่อนเห็นชายชราร่างผอมสวมชุดคลุมตัวยาวสีเขียวเดินเข้ามา พร้อมกับเด็กสาวหุ่นเพรียวระหง

เด็กสาวผู้นั้นอายุอานามไม่น่าเกินสิบสามสิบสี่ปี ผิวขาวราวกับหิมะ คิ้วเรียวยาว ดวงตาคู่นั้นส่องประกายแวบวาวปานดวงดาว ฉายชัดถึงความเชื่อมั่นในตนเอง เว้ถึงอวีและหวังซิงให้ที่คุ่นเคยกับหญิงงามโฉมสะคราญใน

²⁰⁰ ดอกมะลิเหมันต์

²⁰¹ ไผ่โมไซหรือไผ่กระดองเต่า บ้างก็เรียกไผ่เหมาจู้ เป็นไผ่สีทองหนาวพันธุ์หนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศจีนและไต้หวัน

²⁰² ชายหญิงที่เป็นเพื่อนเล่นเติบโตด้วยกันมาตั้งแต่เล็กหรือคู่หมยมาตั้งแต่วัยเด็ก

เมืองหลวงถึงกับจ้องมองจนตาแข็งค้าง

หวังชิงไห่เอ๋อกับเว่ยถึงอวี๋ด้วยความอิจฉา “งงดามแท้... เจ้านี้โชคดีนัก ยังไม่รีบแต่งงานเข้าสู่สกุลอีกหรือ... ถึงอย่างไรก็ห้ามคืนหยกให้สกุลตัวเองเด็ดขาด...”

ร่างของเว่ยถึงอวี๋สิ้นสะท้าน ก่อนจะได้สติ

เขารีบยกสองมือขึ้นคารวะและกล่าวทักทายได้ัวเจ้า “ผู้น้อยคือเว่ยถึงอวี๋ พวกเราเคยพบกันเมื่อครั้งเยาว์วัย ไม่ทราบว่าคุณโตแล้วยังจำเข้าได้หรือไม่ ข้ามีธุระผ่านมาเงินตั้งพอดี จึงตั้งใจแวะเข้ามาทักทายสักหน่อย ในเมื่อผู้ใหญ่โนสกุสไม่อยู่ที่จวน เช่นนั้นข้าก็ไม่รบกวนอีก ครั้งหน้าค่อยแวะมาเยี่ยมเยียนน้องโต้วอีกครึ่ง” เขาพูดพลางดันหวังชิงไห่ให้เดินออกไป

ทั้งหวังชิงไห่และเงินชวี๋ส่วยต่างฉงนงวยกับท่าที่ผิดแปลกของเว่ยถึงอวี๋

เงินชวี๋ส่วยเหลือบมองโต้วเจ้าที่ ยังคงมีท่าที่สงบเสงี่ยม

หวังชิงไห่เดินสะดุดจนเกือบจะล้มคะมำลงไปกับพื้น เขาคารวะโต้วเจ้าอย่างรีบร้อน ก่อนเร่งฝีเท้าตามเว่ยถึงอวี๋ออกไปจากโถงบุปผา

เงินชวี๋ส่วยมองตามแผ่นหลังของหวังชิงไห่แล้วรู้สึกไม่พอใจยิ่งนัก

“คุณหนูสี่ ก้าเข้าฝูงหงส์ หงส์เขาผู้กา คุณชายสี่สกุลหวังผู้นี้ไร้ความสำรวม วาจาหยาบคาย มิใช่คนสุขุมเยือกเย็น” เขามีได้ประเมินเว่ยถึงอวี๋ไม่ตีเพียงแต่เอ่ยถึงหวังชิงไห่เท่านั้น “ทวงของหมั้นในครั้งนั้นกลับคืนมาจากสกุลเว่ยจะดีกว่า”

ทว่าโต้วเจ้าคุ้นเคยกับความซาดๆ เกินๆ ของอีกฝ่ายมานานแล้ว

นางกำลังคิดถึงเว่ยถึงอวี๋ นี่เป็นครั้งแรกในชาตินี้ที่ได้พบเขา นางยังคิดว่าชาตินี้ตนจะไม่ได้พบเขาแล้วเสียอีก

เทียบกับเว่ยถึงอวี๋ในความทรงจำของนาง ตัวเขาในตอนนี้อย่างอ่อนเยาว์นัก ยากที่จะเชื่อมโยงกับชายวัยกลางคนผู้หล่อเหลารูปงามคนนั้นได้

โต้วเจายังคงจมอยู่ในความหวังดีตะลึงงันเมื่อได้พบหน้ากันอีกครั้ง น้ำเสียง

ที่เอ่ยออกมาจึงประหม่าเล็กน้อย “ท่านวางใจเถิด ข้าเองก็อยากนำของหมั้น กลับคืนมา มีวิธีการมากมายนัก เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา เอาไว้วันหลัง ค่อยหาหรือกันเถิดเจ้าค่ะ”

ทว่าเงินชีวิตสู้กลับรู้สึกว่เรื่องราวไม่ง่ายอย่างที่ตัวเองกล่าวไว้

คล้ายได้เวลาเกิดความรู้สึกบางอย่างกับเว่ยถึงอวี... คล้ายว่าจะยอม อ่อนข้อให้กว่าใคร และอดทนอดกลั้นกับเขาเป็นพิเศษ

เงินชีวิตสู้เกิดกลางสังหรณ์บางอย่าง แต่เขารู้ดีว่าไม่ใช่เวลาที่จะถก เรื่องนี้กับตัวเอง จึงเลือกที่จะวางแผนเรื่องนี้ไปอย่างซ้าๆ

เงินชีวิตสู้เอ่ยกลับหัวเราะ “เช่นนั้นก็ดี พวกเรามาแก้ปัญหาของสกุล เหลอกันก่อน สกุลเว่ยคนน้อย รับมือได้ง่ายกว่าสกุลเหอมากหนัก”

ตัวเองพ่ายกหน้า นางก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน

เรื่องใดที่พัวพันกับการเมืองและราชสำนักย่อมกลายเป็นเรื่องซับซ้อน ยุ่งยากขึ้นมาได้

สกุลเว่ยเป็นขุนนางลอยชาย ไม่มีคุณสมบัติ ทั้งยังไม่กล้าต่อกรกับ ผู้ใด

ทางด้านเว่ยถึงอวีกับหวังชิงไห่ที่เดินออกมานอกจวนสกุลได้แล้ว หวังชิงไห่ก็รั้งตัวเว่ยถึงอวีไว้

“คนที่พูดว่าจะมาดูหน้าคุณหนูสี่สกุลได้ว่างั่งกาลเพียงใด ถึงทำให้สกุลเหอต้องการแต่งงานเข้าจวนโดยไม่คำนึงถึงชื่อเสียงก็คือเจ้า คนที่พบหน้า แต่ยังไม่ทันทักทายกันสักคำก็วิ่งเตลิดออกมาก็คือเจ้า เจ้าทำอะไรกันแน่ หากวันนี้เจ้าไม่อธิบายข้า ต่อไปอย่าหวังว่าข้าจะออกไปไหนกับเจ้าอีก!”

เว่ยถึงอวีมองไปรอบๆ เมื่อเห็นว่าคนเฝ้าประตูสกุลตัวเองกำลังซุบซิบอยู่ ด้านหลังประตู และไม่มีใครเดินสัญจรไปมาในตรอกซอย เขาก็ลากหวังชิงไห่ให้ก้าวไปข้างหน้าสองสามก้าวแล้วกระซิบเสียงต่ำ

“พี่สาวของข้าบอกว่าหากสกุลเหอเต็มใจที่จะช่วยให้พี่เขยของข้าได้

ตำแหน่งเร็วขึ้น นางก็เห็นด้วยที่จะมอบหยกให้แก่สกุลเหอ สกุลเหอก็ตอบตกลงแล้ว... แต่ไม่รู้เรื่องนี้จะยุติลงแล้วหรือไม่ พี่สาวข้ากล่าวหานางต้องได้เห็นประกาศจากราชสำนักเสียก่อน จึงจะยอมมอบหยกให้แก่สกุลเหอ...”

หนึ่งร้อยแปด สกุลเว่ย

เมื่อครั้งที่หยวนซือภรรยาของจางเพ่ย... จิ้งกั้วกงให้กำเนิดจางหยวน-
หมิง นางก็เกือบสิ้นใจด้วยอาการคลอตยาก จางหยวนหมิงจึงเกิดมาที่มื่อ
เมื่อเติบโตใหญ่ก็ทั้งโง่เขลาทั้งอ้วนฉุ หยวนซือเห็นบุตรชายแล้วก็รู้สึกหงุดหงิดใจ
ยิ่งนัก นางจึงรักลูกชายคนรองจางจี้หมิงและลูกชายคนสุดท้ายจางชวีหมิง
มากกว่า ด้วยเหตุนี้แม่จางหยวนหมิงจะมีอายุถึงยี่สิบหกปีแล้ว ทว่าจิ้งกั้วกง
ก็ยังไม่ได้แต่งตั้งเขาเป็นฮ่องจื่อ เรื่องนี้ไม่เพียงแต่ทำให้เว่ยถึงเงินว่าวุ่นใจ จาง-
จี้หมิงและจางชวีหมิงเองก็พลอยกระสับกระส่ายไปด้วย บรรยากาถ์ในจวนของ
จิ้งกั้วกงที่ภายนอกดูว่าราบรื่นสงบสุข แท้จริงแล้วกลับคุกรุ่นด้วยคลื่นลม
ผันผวน

หวังชิงให้เป็นบุตรชายคนที่สี่ของถึงอันโหว ทั้งยังมีความสัมพันธ์อันดี
กับเว่ยถึงอวี เขาเยอ่มรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ดี

พอได้ยินเช่นนั้นเขาก็เสียบไป ก่อนเอ่ยถามเว่ยถึงอวีเสียงแผ่ว “เช่นนั้น
เจ้าจะอย่างไร”

เว่ยถึงอวีตอบ “ดังนั้นข้าจึงต้องเร่งกลับไปพบท่านพ่อ!”

หวังชิงให้รู้สึกถึงโหดขึ้นก่อนเอ่ย “เจ้าหมายถึง...”

ใบหน้าของเว่ยถึงอวี๋แดงกำขึ้นทันใด “คงจะ... จะให้คุณหนูสกุลโต้ว ถูกถอนหมั้นไม่ได้กระมัง ถึงตอนนั้นนางจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร” เขากล่าว ตะกุกตะกัก ใบหน้าเผยแววกระอักกระอ่วนเล็กน้อย

หวังชิงให้หัวเราะดังลั่น พลังตบไหล่ของเว่ยถึงอวี๋หนักๆ ทำเอาเว่ยถึงอวี๋เซแทบล้ม “ซ้ารู้้อยู่แล้ว พี่เว่ยเป็นยอดบุตรุษ จิตใจแน่วแน่ ไม่มีทางกลับไปเยี่ยงคนซลาดเช่นนี้หรอก ไป ซ้าจะไปพบกับโหวเหยพร้อมตัวเอง”

เว่ยถึงอวี๋พยักหน้าแล้วโอบไหล่หวังชิงให้ ทั้งสองกระโดดขึ้นบนหลังม้า ตวัดแสแล้วทะยานจากไป

ในโรงบุปผา โต้วเจายังคงสนทนากับเงินชีวีσύ “...ท่านเคยใคร่ครวญหรือไม่ว่าสกุลโต้วจะถอนหมั้นสกุลเว่ย เหตุใดเราถึงไม่ออกหน้า แต่กลับให้สกุลเหอออกหน้าให้”

เงินชีวีσύก็เคยตรึกตรองถึงปัญหานี้ เขาตอบอย่างระมัดระวัง “ข้าคิดว่าอาจเป็นเพราะนายท่านหกและนายท่านเจ็ดต่างคัดค้านการแต่งงานครั้งนี้ หัวชนฝา นายท่านห้าไม่ต้องการทำลายความสัมพันธ์พี่น้อง จำต้องมอบเรื่องนี้ให้สกุลเหอ สำหรับนายท่านหกและนายท่านเจ็ดก็พูดได้ว่า หากสกุลเหอเจออุปสรรค พวกเขาคงรู้จักหลบถอยไปเอง ทั้งสองฝ่ายไม่ล่วงเกินกัน

“ส่วนเหตุผลสำคัญที่แท้จริงก็คือนายท่านห้ากำลังอยู่ในช่วงวิกฤติการแข่งขันเพื่อเข้ารับตำแหน่ง จะเกิดเรื่องผิดพลาดใดๆ ไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณธรรมบารมี ไม่อาจมีมลทินให้คู่แข่งจับได้ เหตุผลที่นายท่านห้าสามารถแข่งขันกับหวังสิงอี้ได้ นั่นเพราะนายท่านห้าประพฤติตนดีงามมาตลอดหลายปี คำนี้ถึงความยุติธรรมและผลประโยชน์สาธารณะ จึงได้รับความชื่นชมจากบรรดาขุนนาง...”

โต้วเจาอดไม่ได้ที่จะพยักหน้า นางยิ้มตอบ “เราต้องคว้าโอกาสนี้เอาไว้!”

“โอกาส?” เงินชีวีσύเอ่ยถามอย่างฉงน “โอกาสอันใดกัน เรื่องยุ่งยากมาถึงขั้นนี้แล้ว สกุลเว่ยคงไม่คืนของหมั้นให้สกุลเหอกระมัง ไม่เช่นนั้นพวก

เขาจะได้ผลประโยชน์อันใด ขยายภรรยาเพื่อความรุ่งเรืองหรือ ต่อไปสกุลvey จะมีที่ยืนในสังคมชั้นสูงได้อย่างไร!”

“ไม่ว่าเรื่องใดก็ตามเอ่ยหนักแน่นเด็ดขาดเกินไป” โต้เวจาเอ่ย “เรื่องอื่น ข้าอาจจะไม่รู้ ทว่าเรื่องของสกุลvey ข้าตระหนักชัดแจ้ง จวนจี่หนึ่งโหวในเวลา นี้ห่างจากราชสำนักและราชวงศ์ไปไกลแล้ว พวกเขากลายเป็นเพียงสกุลขุนนาง ชั้นสองชั้นสาม ฉะนั้นจึงไม่เพียงแต่ต้องการการสนับสนุนจากขุนนาง เพื่อจะ ได้รับการเกื้อหนุนให้เข้ารับตำแหน่ง ทั้งยังต้องใช้เงินมากมายเพื่อพยุงบำรุงค่าใช้จ่ายในแต่ละวันด้วย” ขณะพูดนางก็ชะงักไปครู่ ก่อนเอ่ยถึงเรื่องของ จางหยวนหมิงขึ้นมา

“...เขาเป็นบุตรที่เกิดจากภรรยาเอก ทั้งยังเป็นบุตรชายคนโต อายุถึงวัยที่จะรับตำแหน่งชื่อจื่อมานาน สำหรับสกุลเหอแล้วเรื่องนี้เป็นงานที่ไม่ต้อง ออกแรง ยิงได้คำเกลี้ยกล่อมจากเว่ยถึงเงินและความเมตตาของเว่ยโหวเหย กับฮูหยินที่มีต่อบุตรสาวคนนี้ คาดว่าแปดหรือเก้าในสิบสกุลvey จะต้อง ยินยอมให้เว่ยถึงอวีใช้เรื่องการแต่งตั้งตำแหน่งชื่อจื่อของจางหยวนหมิงเป็น เงื่อนไขเจรจาต่อรองกับสกุลเหออย่างแน่นอน”

เงินชวี่สู่ยขมวดคิ้ว ในใจนึกดูแคลนสกุลvey มากขึ้น เขากล่าว “ความหมายของคุณหนูสี่คือ...”

“ข้าอยากให้ท่านอาจารย์ไปเมืองหลวงเองเพื่อเจรจากับเว่ยโหวเหย” โต้เวเจ้ายิ้มก่อนกล่าว “ไม่ว่าเรื่องของศักดิ์ศรีหรือผลประโยชน์ การเก็บของหมั้นไว้ที่สกุลvey ย่อมเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ถึงอย่างไรท่านลุงห้าของข้าก็อาจจะได้เข้ารับตำแหน่งในเน่ยเก้อ ข้าเองก็มีลินส่วนตัวมากมาย” พูดจบนางก็เอ่ยด้วย น้ำเสียงเยาะ

“ทั้งยังอาศัยโอกาสนี้ขู่ซื้อให้ท่านลุงห้าได้... ไม่ใช่สกุลโต้วของเรา ที่ต้องการถอนหมั้นในครั้งนี้ แต่เรื่องทั้งหมดล้วนเป็นเพราะสกุลvey ละเลยมการหมั้นหมายมาหลายปีนัก บุตรชายแต่งงานต้องก้มหน้า บุตรสาวแต่งงาน ต้องแหงนหน้า²⁰³ จะให้สกุลโต้วไปเยื่อนถึงประตูจวนคงจะไม่ได้กระมัง”

เงินชีวิตสู้กลับล้งเล็กล้นน้อย จึงเอ่ยถามต่อ “ต้องบอกให้สกุลเว่ยทราบ หรือไม่ว่าท่านมีทรัพย์สินเท่าใด”

“ไม่จำเป็น” โต้เว่ยเจ๋อ “ข้าเกรงว่าถึงเวลานั้นเรื่องยุ่งยากจะไม่พ้นตัว ถึงอย่างไรข้าก็เป็นบุตรสาวของสกุลโ้ว ลินเดิมจะสูงกว่าคนทั่วไปก็เป็นเรื่องปกติสามัญ”

นางนึกถึงท่าทีพึงพอใจของเว่ยถึงเงินยามที่เห็นสินสอดของตนครั้งที่แต่งเข้าสู่สกุลเว่ยในชาติก่อน

เงินชีวิตสู้เข้าใจ เขายิ้มก่อนกล่าว “ข้าจะปิดความผิดนี้กลับคืนให้สกุลเว่ยเองขอรับ”

หลังออกมาจากจวนจิ้งกั้วงแล้ว เว่ยถึงอู่ก็รู้สึกหดหู่ใจอย่างมาก

ถ้อยคำของเว่ยถึงเงินผู้เป็นที่สาวดั่งก้องอยู่ในหูของเขากลับครั้ง

“...ข้ารู้ ทำเช่นนั้นผิดต่อคุณหนูโ้วอยู่บ้าง แต่ข้าเองก็จนปัญญาเช่นกัน หากพี่เขยของเจ้าเข้ารับตำแหน่งชื่อจื่อไม่ได้ ข้ากับพี่เขยของเจ้าก็หมดหนทาง จะมีชีวิตอยู่แล้ว... เจ้าเห็นรัชทายาทองค์ใดถูกลอยแพแล้วยังอยู่ดีกินดีต่อไปได้บ้างเล่า เจ้าคิดเสียว่าช่วยพี่เจ้าเถิด เมื่อข้ามันคง ในอนาคตก็สามารถช่วยเหลือเจ้าได้”

พอคิดถึงจุดนี้เขาก็ปลันนึกถึงวันก่อนที่ท่านพี่จะออกเรือนได้ เขาแวะไปคารวะท่านแม่และเห็นท่านแม่แอบร้องไห้อยู่ในห้องตามลำพัง เขาถามท่านแม่ว่าร้องไห้ด้วยเหตุอันใด ท่านแม่กลับกอดเขาไว้และสั่งให้เขาสอบถามว่าต่อไปต้องดูแลท่านพี่ให้ดี หากท่านพี่ถูกบ้านสามี่ข่มเหงรังแก เขาก็ต้องออกหน้าช่วยเหลือนาง

ในตอนนั้นเขาคิดว่าท่านแม่ทำใจเรื่องท่านพี่ออกเรือนไม่ได้ ดูจาก

203 เงื่อนไขการแต่งงานของบุตรชายต่ำกว่า เงื่อนไขการแต่งงานของบุตรสาวสูงกว่า ธรรมเนียมปฏิบัตินิยมให้บุตรสาวแต่งเข้าสู่สกุลที่สูงส่งกว่าสกุลของตนเอง

สถานการณ์ในเวลานี้ เหตุผลที่ท่านพ่อกับคุณแม่ไปกับพี่ชาย เกรงว่าสาเหตุหลักก็เพราะต้องการพึ่งบารมีสกุลจึงก้าววงเพื่อเซ็ดหน้าชูตาสกุลவே

เมื่อก่อนสกุลของเขาเคยมีชื่อเสียงเลื่องลือ

ฟังจากที่ท่านพ่อบอกกล่าว เมื่อครั้งท่านทวดยังอยู่ สกุลของพวกเขาเคยได้รับบำเหน็จรางวัลจากวังหลวงทุกเทศกาล แต่เวลานี้... นอกจากเทศกาลชิงหมิง²⁰⁴ กับเทศกาลหยวนเซียวที่ได้รับรางวัลจากวังหลวงตามธรรมเนียมแล้ว ในฤดูกาลอื่นก็ไม่มีบำเหน็จรางวัลพิเศษใดๆ เทียบกับจวนของนางชิงโหวที่อยู่ห่างพวกเขาไปอีกสองตรอกนั้น แคมโม่ไฟประดับประดาในเทศกาลโคมไฟยังมีไม่ได้ด้วยซ้ำ

ทุกครั้งที่ท่านพ่อพาพวกเขาสองพี่น้องกลับจวนหลังจากชมเทศกาลโคมไฟ ท่านพี่ก็มักมองไปยังโคมไฟที่แขวนอยู่บนประตูจวนนางชิงโหวและนั่งเงยไปนาน

เว่ยถึงอวี๋กัมศิระชะลงจากรถม้า ก่อนจะเห็นรถม้าสี่ด้ามจอดอยู่ที่หน้าประตู มีผ้าม่านเนื้อหยาบสีฟ้าปิดไว้ ม้าลากตัวใหญ่ขนสีน้ำตาลเข้มดูกำยำทะมัดทะแมง ทว่าบนรถม้ากลับไม่มีตราแสดงตำแหน่งขุนนางหรือสัญลักษณ์ของทางการ

เขาเดินเข้าไปประตูไปพร้อมความประหลาดใจเล็กน้อย

เจิ้งหลี่ซึ่งเป็นพ่อบ้านเฝ้าประตูรีบวิ่งเข้ามาต้อนรับ

“ชื่อจื่อ” เขาขยิบตาให้เว่ยถึงอวี๋ “คนจากสกุลโ้วแห่งเงินตั้งมาขอรับ!”

เจิ้งหลี่แต่งงานกับชิวอวี๋ อดีตสาวใช้คนสนิทของท่านแม่ ตอนนั้นชิวอวี๋เป็นแม่นมดูแลเว่ยถึงอวี๋ ด้วยเหตุนี้ยามอยู่เบื้องหน้าเว่ยถึงอวี๋ เจิ้งหลี่จึงรู้สึกว่าคุณแม่มีเกียรติมากกว่าบ่าวรับใช้คนอื่นๆ

“ฮะ!” ผ่านไปครู่หนึ่งกว่าเว่ยถึงอวี๋จะตอบสนอง เขาริบบอกด้วยน้ำเสียง

²⁰⁴ เทศกาลชิงหมิงหรือเทศกาลเซ็งเม้ง เป็นเทศกาลแสดงความกตัญญู ความเคารพ และความระลึกถึงบรรพบุรุษในช่วงกลางฤดูใบไม้ผลิ

ร็อนรอน “คนสกุลโต้วที่มาก็คือใคร”

ก่อนหน้านั้นไม่มีใครในสกุลโต้วออกหน้าเรื่องการถอนหมั้นมาก่อนเลย

“เป็นเสมือนบัญญัติคนหนึ่งจากสกุลโต้วขอรับ” เจิ้งหลี่ตอบอย่างแข็งขัน “ได้ยินมาว่าเขาเคยเป็นผู้ช่วยของนายท่านเจ็ด หลังจากทีนายท่านเจ็ดมายังเมืองหลวง เขาจึงได้รับมอบหมายให้ดูแลคุณหนูสี่ที่เงินตั้ง...”

ก็แค่เสมือนคนหนึ่งเท่านั้น

เว่ยถึงอวี๋ส่งเสียงออกมาด้วยความผิดหวังเล็กน้อย “อ้อ”

เจิ้งหลี่กลอกตาไปมาแล้วเอ่ยอีก “ได้ยินว่าเขามาด้วยเรื่องการแต่งงานของคุณหนูสี่สกุลโต้ว เป็นคนคารมคมคายยิ่งนัก เดิมโหวเหยไม่ยากพบเขา ทว่าเขาเดินเข้ามาแล้วถามทันทีว่าคุณหนูสี่มีค่าตัวเท่าใด โหวเหยตกใจจนเหงื่อแตกพลั๊ก ทำได้เพียงต้องต้อนรับเขา...”

เจิ้งหลี่ยังเอ่ยไม่ทันจบ เว่ยถึงอวี๋ก็คว้าเสื้อของเขาไว้พลางถามด้วยน้ำเสียงเร่งเร้า “ตอนนี้เสมือนบัญญัติคนนั้นอยู่ที่ใด”

เจิ้งหลี่รีบตอบ “ที่ห้องหนังสือขอรับ กำลังสนทนากับโหวเหย”

เว่ยถึงอวี๋วิ่งจากเจิ้งหลี่แล้ววิ่งหายไปยังห้องอุ่นด้านหลังห้องหนังสือในทันที

พอเดินเข้าประตูมา เขากลับเห็นท่านแม่ นั่งทำหน้าขริ่มอยู่บนเตียงเตา ในห้องอุ่นกับซิวอวี๋ เสียงสนทนาในห้องหนังสือดังกังวานชัดเจนอยู่ในห้องอุ่นนี้

เถียนซือเห็นบุตรชายของตนเดินเข้ามาไม่ให้สั้มไม่ให้เสียง นางก็ส่งเสียงตำหนิออกมา ก่อนจะบู้ไ้ให้เขาเงียบเสียงลง

เว่ยถึงอวี๋ที่ระมัดระวังตัวตั้งแต่เดินเข้าประตูมา บัดนี้ก็แทบจะเดินย่องด้วยปลายเท้ามานั่งข้างมารดา

“...เจ้าข่มขู่ข้าหรือ” ท่านพ่อโม่โหวจนกลายเป็นขัน

“วาจານี้ของโหวเหยผิดไปแล้วขอรับ” อีกเสียงหนึ่งเอ่ยออกมาอย่างนุ่มนวล น่าจะเป็นเสมือนบัญญัติสกุลโต้วผู้นั้น “หลายปีมานี้ไม่ว่าจะเทศกาลปีใหม่

หรือเทศกาลใด สกุลเวย์ก็ไม่เคยมอบของกำนัลให้สกุลไต้หวันเลย ทั้งยังไม่เคยให้ชื่อจ๊อบไปคารวะทักทายนายท่านเจ็ดที่เงินตั้ง หากสกุลไต้หวันมีเจตนาเช่นนั้นจริง ย่อมสามารถตกลงรับหมั้นสกุลเหอโดยตรงได้ โฉนดต้องวางคืนหยกที่ฮูหยินของเราเคยมอบให้ชื่อจ๊อบด้วยเล่า” พอเอ่ยถึงตรงนี้เขาก็หยุดลง รวากับจะให้เวลาจ๊อบหนึ่งโหวได้ใคร่ครวญตาม ก่อนจะกล่าวต่อ

“นายท่านเจ็ดของเรามีบุตรสาวเพียงสองคน คุณหนูสี่คือบุตรสาวคนโต นางสุขุมและเหลียวฉลาดมาตั้งแต่เด็ก ไ่ฟูเหรินแห่งจวนตะวันออกโปรดปรานนางมาก หลังจากที่ฮูหยินคนก่อนจากไป ไ่ฟูเหรินก็กลัวว่านายผู้เฒ่าจะละลายคุณหนูสี่ จึงตั้งใจรับคุณหนูสี่มาที่จวนตะวันออก พอนายท่านเจ็ดย้ายมายังเมืองหลวง ไ่ฟูเหรินก็อดเป็นกังวลกับคุณหนูสี่ไม่ได้ นางขอกิ่งบังคับให้คุณหนูสี่อยู่ที่เงินตั้งและมอบให้ฮูหยินหก ภรรยาไต้หวันชื่อเหิงบัณฑิตแห่งสำนักฮั่นหลินซึ่งมีสถานะเป็นป่าสะใ้ว้หากจากสกุลจ๊อบแห่งอู่ซิงช่วยเหลือยิ่งดู

“นายท่านเจ็ดของพวกเราส่งสารคุณหนูสี่ที่ต้องเสียมารดาไปตั้งแต่วัยเด็ก อีกทั้งยังไม่สามารถดูแลนางได้ด้วยตนเอง ดังนั้นเขาจึงรักและหวงแหนคุณหนูสี่มากกว่าใคร หากมีไ้เพราะความกตัญญูของคุณหนูสี่ที่มีต่อมารดาบังเกิดเกล้า ไม่อยากให้มารดาผู้ให้กำเนิดต้องผิดสังขจะแล้วไซ้ ด้วยเจตนาของไ่ฟูเหรินและนายท่านเจ็ด คุณหนูสี่ก็คงหมั้นหมายออกเรือนไปกับคู่สร้างคู่สมอื่นตั้งนานแล้ว โฉนดต้องส่งเรามาหรือเรื่องของมันกับสกุลเวย์ด้วย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องข่มขู่หรือคุกคามเลยขอรับ”

เว่ยถึงอ้วอดพยักพเอิตตามไม่ได้ ทว่าในห้องหนังสือกลับเงียบสงบ เสมียนบัญชีผู้นั้นกล่าวต่ออีก

“พูดกันตรงๆ อย่างไม่ปิดบัง ก่อนที่ข้าจะมา ไ่ฟูเหรินของเรากำชับข้า ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า อยากรู้ให้นำหยกที่ฮูหยินคนเก่ามอบให้ชื่อจ๊อบกลับไปให้ได้ นางบอกว่าสกุลไต้หวันมีนายน้อยถึงสิบห้าคน กลับมีคุณหนูอยู่เพียงห้าคนเท่านั้น รุ่นต่อไปก็จะมีบุตรสาวน้อยลงไปอีก จะให้ใครมาดูแลเหยียดหยาม

เช่นนี้ไม่ได้

“ทว่าก่อนที่ข้าจะมา คุณหนูสี่ก็เรียกข้าไปพบ นางบอกข้าว่าเมื่อก่อน ฮูหยินโหวเหยสันทสนมกับฮูหยินเจ็ดเพียงไร และขอให้ข้าถามให้กระจ่างแจ้ง ว่าสกุลเว่ยพร้อมทำตามสัญญาเมื่อครั้งก่อนหรือไม่ หากไม่ ค่อยคืนหยกมา ตอนนั้นก็ยังไม่สาย ด้านหนึ่งคือไท่ฟูเหริน ด้านหนึ่งคือคุณหนูสี่ ข้าเองก็ลำบากใจนัก” พูดถึงตรงนี้น้ำเสียงของเขาก็เคร่งขรึมขึ้นมา “ใครจะคิดว่าข้าเพิ่งมาถึง เมืองหลวงก็ได้ยินคนเขาสื่อกันว่าจวนจีหนึ่งโหวชายสะใภ้ได้ราคาดี...”

“เจ้าสารเลวคนไหนที่ปล่อยข่าวลือเหลวไหลพรรคนี้!” จีหนึ่งโหว ชัดจังหวะคำพูดของเงินชวีสู่ยด้วยเสียงคำราม “หากข้าจับมันได้ ข้าจะ ถลกหนังมันออกเสีย!”

เงินชวีสู่ยทอดสายตามองจีหนึ่งโหวที่อายุอานามไม่เกินสี่สิบปี ในใจนึก ประมาสอึกฝ้าย แต่ถึงกระนั้นก็ยังเอ่ยส่าหับต่อ

“ข้าได้ยินคำพูดเช่นนี้ก็ยอมโกรธซึ่งเป็นธรรมดา เพราะเหตุนี้จึงต้องเค้น ขอคำตอบโหวเหยว่าคิดเห็นเช่นไรกันแน่ เรื่องมาถึงขั้นนี้ข้าก็อยากถามแทน คุณหนูสี่สักคำว่าจริงๆ แล้วโหวเหยมีแผนอันใดเล่า เทียบกันแล้วสกุลเหอของ พวกเขาก็มีเก้อเหล่ามากกว่าสกุลไต้วของเราเพียงหนึ่งคนเท่านั้น แต่สกุลไต้ว ของพวกเรากลับมีเงินซื้อถึงห้าคนในราชสำนัก

“สิ่งที่สกุลเหอเสนอให้ได้ ใช้ว่าสกุลไต้วของเราให้ไม่ได้เสียเมื่อไรกัน เหตุใดท่านต้องดูหมิ่นคุณหนูสี่และสกุลไต้วของพวกเราเช่นนี้! มิสู้พวกเรา มาเปิดดอกพุดกันตรงๆ หยกชิ้นนั้นหากท่านคิดจะขายให้ใครง่าย ๆ เช่นนั้นก็ขาย ให้สกุลไต้วของพวกเราจะดีกว่า...”

หนึ่งร้อยเก้า ซ่าเกินไป

จีหนิงโหว ได้ยินเช่นนั้นก็หน้าแดงกำ โต้แย้งออกมาอย่างไร้ความ
สำรวม “คุณลักษณะของอาจารย์เงินแล้วก็เป็นผู้มีการศึกษา เหตุใดจึงฟังลม
เป็นฝนได้ หลายปีมานี้เพียงแต่เพราะลูกๆ ของพวกเราแย่งแย้ววัย สกุลของเรา
มีลูกอ้วนเป็นต้นกล้าเตี้ย²⁰⁵ ยังไม่ต้องพูดถึงเดินทางไปเงินตั้ง แม้แต่ต้องไป
ซีซาน มารดาของเขาก็ไม่วางใจแล้ว เพราะเหตุนี้จึงละเลยเรื่องไปมาหาสู่ก็
เท่านั้น เป็นเช่นวาทาที่ท่านพูดมาเสียที่ไหนกัน”

ที่ว่าสุดท้ายก็ไม่เอ่ยถึงเรื่องการหมั้นหมายของสกุลเว่ยกับสกุลโถ้ว

หากเงินชี้อยุ่พกความหวังมายังสกุลเว่ยแล้วละก็ เวลานี้ก็เป็นตั้ง
ก้อนหินที่จมลงสู่ก้นสมุทรลึก แม้แต่ฟองอากาศก็ยังไม่ปรากฏขึ้นมา เขาไม่
จำเป็นต้องเสแสร้งอีกต่อไป แวตานิยามนี้คมปลาบประหนึ่งลูกธนู “เกรงว่า
โหวเหยงคงไม่ได้พูดจากใจจริงกระมัง ข้าได้ยินมาว่าหากสกุลเหอช่วยให้ลูกเขย
ของท่านเข้ารับตำแหน่งได้ ท่านก็จะมอบของหมั้นให้สกุลเหอ... แต่นายท่าน
ห้าของเราเป็นรองเจ้ากรมประจำกรมขุนนางนะขอรับ!”

²⁰⁵ หมายถึง บุตรชายหรือทายาทเพียงคนเดียวของสกุล

ปราชญ์มหาสำนักแห่งเน่ยเก้อเป็นขุนนางไม่เกินชั้นห้า ราชเลขาธิการแห่งหกกรมงานเป็นขุนนางชั้นสอง โดยทั่วไปหากหมายจะยกระดับของปราชญ์มหาสำนัก ก็ต้องเข้ารับตำแหน่งราชเลขาธิการในหกกรมงาน ผู้ใดได้รับตำแหน่งในกรมใดก็จะรับผิดชอบงานในกรมนั้น ทว่าเป็นไปได้ที่ปราชญ์มหาสำนักจะนั่งทำงานอยู่ในหกกรมทั้งวัน ดังนั้นรองเจ้ากรมฝ่ายซ้ายจึงกลายเป็นผู้ที่รับผิดชอบงานกิจการจำเพาะอย่างแท้จริง

การแต่งตั้งบรรดาคักดีและบำเหน็จรางวัลทั้งหลายล้วนเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่จี้ชวินซิง²⁰⁶ สังกัดกรมขุนนาง

จีหิงโหวไต้ยินแล้วก็สะทันทไปทั้งใจ ในใจกันด่าใช้ป้ออย่างสาตเสียดเสียด ปากบอกว่าคนนอกไม่มีทางล่วงรู้ได้ แล้วเสมียนบัญญัติสกุลไต้ว่าผู้รู้รู้อย่างไรกัน ในเมื่อเสมียนบัญญัติสกุลไต้ว่าผู้ล่วงรู้ได้ ย่อมไม่มีเหตุผลที่จางจี้หิงและจางชวีหิงจะไม่รู้เรื่อง เดิมจางจี้หิงและจางชวีหิงแสรังทำเป็นพี่น้องปรองดองกันต่อหน้าจางเพ่ยบิดาของพวกเขาไปอย่างนั้น แต่บัดนี้จางหยวนหิงละเมียดกฎไฟในอย่างนำออก ไฟนอกออกอย่าเข้า ยืมกำลังของคนนอกเพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งชื่อจื่อ เช่นนี้แล้วย่อมทำให้จางจี้หิงและจางชวีหิงใช้ข้ออ้างนี้ในการแข่งขันแย่งชิงตำแหน่งชื่อจื่อได้ ขณะที่จางเพ่ยเองก็ไร้วาจาจะตอบโต้

จางจี้หิงแต่งงานกับหลานสาวของจางซิงโหว จางชวีหิงแต่งงานกับหลานสาวขององค์หญิงหิงเต๋อ ไหนเลยที่จวนเล็กๆ อย่างจีหิงโหวจะเทียบเคียงได้

หากคำพูดเหล่านี้แพร่กระจายออกไป จวนจีหิงโหวเสื่อมเสียเกียรติ ยิ่งนับว่าเป็นเรื่องเล็ก แต่ถ้าไ่ก่บินหนี ดีไซ่แตก²⁰⁷ มิเท่ากับคว้าน้ำเหลวหรือไร เขาจึงทำได้เพียงปฏิเสธหัวชนฝา “ไม่มีเรื่องเช่นนั้น! หากอาจารย์เดิน

²⁰⁶ สังกัดกรมขุนนาง ทำหน้าที่ควบคุมเรื่องการปูนบำเหน็จรางวัล การแต่งตั้งตำแหน่งและบรรดาคักดีของขุนนาง

²⁰⁷ ลำนวนนี้หมายถึง สิ่งที่ทำมาทั้งหมดสูญเปล่า ไม่ได้อะไรสักอย่าง

“ไม่เชื่อ พวกเราสามารถไปยืนกันที่สกุลเหอได้!”

“อีกฝ่ายมีสถานะเป็นถึงโหวเหย ไม่คิดเลยว่าจะอยากยืนความจริงกับข้าที่เป็นเพียงนักบัญชี...”

พอคิดถึงได้ตัวเขาที่เคยมีสัญญาหมั้นหมายกับคนสกุลนี้ เงินชีวิตก็อดรู้สึกไม่เป็นธรรมแทนนางเหลือเกิน

กว่าเงินชีวิตจะระงับความโกรธในใจได้นั้นไม่ง่ายเลย เขาแสวงงปรับสีหน้าเรียบเฉยแล้วถอนหายใจก่อนกล่าว “ข้าเองก็คิดว่าเป็นไปไม่ได้ ทว่าผู้คนลือกันไปเป็นตุเป็นตะ กระทั่งสกุลเหอเชิญใครมาที่จวนเพื่อพูดคุย ใช้ทำอะไรในการต้อนรับขับสู้ล้วนมีข้อมูลชัดเจนแจ่มแจ้ง ข้าจะไม่เชื่อก็อดไม่ได้!”

จึงหนึ่งโหวต้องอดทนอย่างหนักที่จะไม่หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากแขนเสื้อเพื่อซับเหงื่อบนหน้าผาก ขณะที่เงินชีวิตก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปเสีย น้ำเสียงที่เอ่ยเผยแววจริงใจและแฝงท่าทีขอขมาอยู่ในที่

“แต่ว่าเรื่องนี้ข้าเองก็จนปัญญาจริงๆ ต่อให้คุณชายใหญ่จวนจิ้งกั้วองจะใกล้ชิดท่านเพียงใด อีกฝ่ายก็เป็นเพียงลูกเขย บุตรชายสกุลอื่น เขาจะเช่นไ้วบุชายบรรพบุรุษสกุลเว่ยหรือไร ท่านต้องใคร่ครวญเพื่อซื้อจื่อให้รอดด้าน ขอเพียงซื้อจื่อมั่นคง จวนจื่อหนึ่งโหวก็จะรุ่งเรืองเฟื่องฟูได้

“คุณหนูของท่านยอมหยิบยืมกำลังจากครอบครัวช่วยเรื่องการแต่งตั้งคุณชายจวนจิ้งกั้วองให้เป็นซื้อจื่อได้... พ่อตาช่วยเหลือลูกเขย ไม่ว่าจะพูดด้วยเหตุผลใดก็ถูกหลักทำนองคลองธรรม ต่อให้คุณชายสกุลจางทั้งสองมีสิ่งใดไม่พอใจ แต่ก็ไม่อาจกล่าวโทษผู้อื่นได้ ใครใช้ให้สกุลฝ่งภรรยาไร้กำลังเล่า! โหวเหย ท่านว่ามีเหตุผลหรือไม่”

ถูกต้อง หากสกุลเหอจะช่วยให้จางหยวนหมิงได้สืบทอดตำแหน่งซื้อจื่อ ก็คงไม่ทันได้รับการหนุนหลังจากสกุลโ้ว ในเมื่อเป็นเช่นนั้น โฉนพวกเขาถึงไม่เกี่ยวข้องกับสกุลโ้วเสียเองแล้ว ดูจากสถานการณ์ในเวลานี้ ไม่เพียงได้รับชื่อเสียงจากการรักษาสัจจะ ทั้งยังสามารถแทรกแซงเรื่องภายในสกุลจางได้อย่างโจ่งแจ้งอีกด้วย ยิ่งธนูดอกเดียวได้นกสองตัว เสียน้อยกว่าการติดต่อ

กับสกุลหอมมากนั้ก

เขาดมไม่ได้ที่จะพยักหน้า “ที่ท่านพูดก็มีเหตุผล”

“ไม่ใช่ข้าพุดมีเหตุผล เป็นโหวเหยที่อยู่ในกระดานหมากจึงมองไม่ทะลุ ส่วนพวกเรานั้นเป็นผู้ชมนอกสถานการณ์จึงเห็นชัดเจนปู้โปรง” เงินชวีสู่ยปรับเปลี่ยนท่าทีเฉียบคมเมื่อครู่ และเอ่ยขึ้นอย่างเฉียมเนื้อเฉียมตัว “โหวเหย เคยไต่ตรงงดูหรือไม๊ จิ่งกั้วกงผู้นั้นเฉลียวฉลาดและมีความสามารถ หากลูกเขยของท่านไม่ได้รับความจริงง แล้วเหตุใดจวนจิ่งกั้วกงจึงยังไม่แต่งตั้งชื่อจื่อจนทุกวันนี้เล่า”

เขานึกถึงถ้อยคำที่ไต่เวจหาพุดถึงจางหยวนหมิง และฉวยโอกาสนี้หยิบยกขึ้นมาพุด

ทว่าจิ่งโหวกลับโใจกระตุก

“หากข้าเดาไม่ผิด ในใจของจิ่งกั้วกงต้องหวังให้ลูกเขยของท่านเป็นชื่อจื่อแน่” เงินชวีสู่ยช่วยจิ่งโหววิเคราะห์ไม่หยุดปาก “แต่ติดที่สุหยินและบุตรชายคนอื่นๆ จิ่งยังหาโอกาสที่เหมาะสมไม่ได้ก็เท่านั้น ไม่เช่นนั้นหมี่หรือจะล่าเข้ามาจนปานนี้! หากลูกเขยของท่านใช้ความสงบสยบการเคลื่อนไหวไม่ทำอะไรเลย ไม่แน่ว่าสถานการณ์อาจพลิกผันก็ได้

“แต่ถ้าให้คนนอกสอดมือเข้ามาเมื่ออิทธิพลในจวนแล้ว จิ่งกั้วกงจะตัองยอมไม่ได้แน่นอน บรรดาญาติมิตรก็จะไม่พอใจ หรือถึงขั้นมีคนเอาเป็นเยี่ยงอย่างแน่ เล่นลูกไม้ไม่เลือกวิธีการ ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนบรรลุผล เมื่อถึงเวลานั้นจวนจิ่งกั้วกงคงจะโกลาหลวุ่นวายแน่แล้ว...”

จิ่งโหวหนึ่งไม่ติดอีกต่อไป ก่อนลุกพรวดขึ้นมา “ถูกต้อง ไม่ผิดไปสักนิด! จิ่งกั้วกงมักเอ่ยกับข้าเรื่องความกตัญญูของลูกเขย แค่นี้ก็เพียงพอที่เขาจะรับตำแหน่งชื่อจื่อจิ่งกั้วกงแล้ว... แต่ว่าหยวนชื่อเอาแต่รบเร้าจิ่งกั้วกงไม่เลิก ทำให้จิ่งกั้วกงเลี้ยงก็เลี้ยงไม่ได้ หลบก็หลบไม่พ้น... หากจิ่งกั้วกงกับหยวนชื่อจิตใจตรงกัน จิ่งกั้วกงก็แต่งตั้งชื่อจื่อได้ตั้งนานแล้ว ไยต้องรอจนถึงวันนี้เล่า... ลูกเขยหนึ่งเฉยก็สิ้นเรื่อง หากกล้าสมรู้ร่วมคิดเรื่องตำแหน่ง

ชื่อจ๊อบ ด้วยอุปนิสัยของจิ้งกัวงแล้ว ต้องไม่ยอมมารมือง่ายๆ อย่างแน่นอน...”
เสียงร้องให้คร่ำครวญของสตรีดังลอยมาจากด้านหลังของห้องหนังสือ
เงินขวัญสู้ยิบตาเป็นไม่ได้ยิน
จิ้งหึงโหวยกมือพลางโค้งคำนับเงินขวัญสู้ยิบตา ก่อนกล่าว “ขอบคุณท่าน
ที่ชี้แนะข้า ขอขอบคุณมาก”

“โหวเหยเอ่ยชมเกินไปแล้ว” เงินขวัญสู้ยิบตาก็ระชะลอลงอย่างมีมารยาท ทว่า
มุมปากกลับขยับยกสูงขึ้น

ที่พำนักของสกุลจ๊อบอยู่ใกล้กับที่ทำการหกกรมงาน สำนักชั้นหลิน สำนัก
พระราชวังในตรอกหนานเฮยที่ตั้งอยู่ตรงจุดศูนย์กลางของเมืองหลวง มอง
จากภายนอกไม่มีอะไรนอกจากกำแพงสีขาว หลังคากระเบื้องสีเทา ประตู
เคลือบยางไม้สีดำเงามัน ลักษณะเหมือนเรือนทั่วไป แต่เมื่อก้าวเข้าไปข้างใน
แล้วจึงรู้ว่าคฤหาสน์แห่งนี้เป็นเรือนทำสวน ครอบคลุมพื้นที่หนึ่งในสามของ
ตรอกอวี๋เจียว

จิ้งหึงนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเรือนที่มี
ดอกอวี๋หลัน²⁰⁸ บานสะพรั่ง เขากวาดตามองกระดาดในมือพลางยกมุมปาก
สูงขึ้น เผยรอยยิ้มด้วยความพึงพอใจ

ใช้ตำแหน่งชื่อจ๊อบจิ้งกัวงเพื่อแลกเปลี่ยนกับของหมั้นของโต้วเจา
ไม่เลว...

ดีๆ ชั่วๆ โต้วเจาก็มีค่าเทียบเคียงกับฐานะนครชื่อจ๊อบ
จากนั้นก็หันไปกำชับบ่าวรับใช้ประจำตัว “เจ้านำป้ายนามของข้ามา พวก
เราจะไปจวนจิ้งหึงโหว”

น้อยครั้งนักที่จ๊อบสั่งจะเห็นจิ้งหึงเบิกบานเช่นนี้ เขาอาศัยความกล้า
ยิ้มถาม “พวกเราจะไปทำอะไรที่จวนจิ้งหึงโหวหรือขอรับ พวกเรามีได้สนิท

²⁰⁸ ดอกแมกโนเลีย

สนมกับสกุลนั้น...”

จิวหย่งทำหน้าที่ ก่อนหันกลับไปเหลือบมองเขาด้วยแววตาเย็นเยือก

จิวสั่งตกใจจนตัวสั่นเทา ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีกแม้แต่คำเดียว ก่อนเรียกสาวใช้มาผลัดเสื้อผ้าให้จิวหย่ง ส่วนตนก็ไปนាំป้ายนามของจิวหย่งจากห้องหนังสือ จากนั้นก็สั่งให้คนเตรียมรถม้า แล้วจึงออกจากจวนไปพร้อมกับจิวหย่ง

ระหว่างนั้นพวกเขาพบกับชายหนุ่มสองสามคนที่แต่งกายอย่างบัณฑิต

เมื่อเห็นจิวหย่งคนเหล่านั้นก็หลีกทางให้ชายหนุ่มแต่ไกล จิวหย่งไม่แม้แต่จะเหลือบตามอง เขาเดินเฉยและเดินสวนไปด้วยท่าทีสง่าผ่าเผย

จิวสั่งกลับจำได้ว่าผู้ที่เดินนำกลุ่มคือคุณชายหมิ่นจากเรือนนายท่านลิปสอง ส่วนคนอื่นๆ เขาไม่รู้จัก น่าจะเป็นสหยาจกสถานันท์จิวเจี้ยนของคณชายหมิ่น

เขายิ้มให้คุณชายหมิ่นเป็นการทักทาย ก่อนจะได้ยินเสียงของสหยาจกกลุ่มที่พูดขึ้นด้วยความไม่พอใจ

“นี่คือผู้ที่สอบได้ระดับเจี๋ยหยวนตั้งแต่อายุยังน้อยคนนั้นของสกุลเจ้านะหรือ หยิงทะนงไปสักนิดกระมัง แม้พวกเราจะไม่รอบรู้เท่าเขา แต่ก็ไม่แน่ว่าสักวันอาจมีรายชื่ออยู่ในบัญชีทอง²⁰⁹ ก็เป็นได้...”

จิวสั่งได้ยินคุณชายหมิ่นเอ่ยกลัวหัวเราะ

“พี่เจี๋ยหยวนเข้าใจผิดแล้ว น้องชายของข้าผู้นี้มิได้ทะนงตนแต่อย่างใด เพียงแต่ ‘มุ่งมั่นตั้งใจศึกษาตำราความรู้’ สองทุ่มไม่สนใจเรื่องนอกหน้าต่าง²¹⁰ ไม่ใคร่เข้าใจหลักครองตนในสังคมนัก อย่าวว่าแต่ท่านที่เพิ่งพบหน้าเขาเป็นครั้งแรกเลย แม้รู้จักกันมานาน แต่ถ้าไม่ได้พบหน้าค่าตากันหลายวัน เกรงว่า

209 หมายถึง บัณฑิตที่สอบผ่านขุนนาง

210 เปรียบเปรยถึงผู้ที่ศึกษาความรู้แต่ในตำราเรียน โดยไม่สนใจความเป็นไปหรือรับฟังความเห็นของโลกภายนอก

เขาก็อาจจะลืมไปแล้วว่าหน้าตาท่านเป็นอย่างไร เพราะเหตุนี้ห้องชายคนนั้นของข้าจึงก่อเรื่องน่าชวนหัวไม่น้อย คนในสกุลเราล้วนคุ้นชินดี หากท่านคบค้าสมาคมกับเขามานานย่อมรู้ เขาไม่ไว้หน้าใครมาตั้งแต่เล็กแล้ว...”

โชคดีที่ได้พบกับคุณชายหมื่น หากผู้ที่เผชิญหน้าคือคุณชายอวี๋ ออย่าว่าแต่อธิบายแก้ต่างให้คุณชายเลย เขาไม่ยุ่งแยะให้คนอื่นหาเรื่องเดือดร้อนให้คุณชายก็นับว่าดีเท่าไรแล้ว

จื่อล้างเรียงผีเท้าตามจี๋หย่งออกจากประตูไป ตอนที่กำลังคิดจะเอ่ยวาจาชมคุณชายหมื่นต่อหน้าจี๋หย่งสักสองสามประโยค เขาก็เห็นรถม้าสีดำที่มีม่านสีฟ้าคันหนึ่งจอดลงตรงหน้าพวกเขา

ผู้ที่ลงจากรถม้าก็คือจี๋ฉี บิดาของจี๋หย่ง

จี๋ฉีอายุสี่สิบปี สวมอาภรณ์สีแดงปักลายท่านป่าของขุนนางชั้นสี่ รูปลักษณ์หล่อเหลา สีหน้าอ่อนโยน ดูสง่ามีราศี

จี๋ฉียิ้มก่อนเอ่ยถามลูกชาย “เจี้ยนหมิง เจ้าจะไปไหนหรือ”

จี๋หย่งตอบ ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะกะพริบตา “ลูกจะไปอวี๋เป่าเซวียนเพื่อดูว่ามีหินหมึกที่ดีกว่านี้หรือไม่”

“เงินพอหรือไม่”

จี๋หย่งไม่สนใจ ก้าวขึ้นรถม้าไปดื้อๆ

จื่อล้างรีบตอบแทน “พอขอรับ พอ!”

จี๋ฉีไม่นึกถือสา เขาพยักหน้าพลาถ้อยกำชับ “ระมัดระวังตัวด้วย”

จื่อล้างพยักหน้ารับ ก่อนรีบโค้งคำนับจี๋ฉีแล้วปีนขึ้นรถม้า

จี๋ฉีมองรถม้าของพวกเขาเคลื่อนตัวออกไปจากตรอกอวี๋เฉียว จากนั้นจึงเดินเข้าไปในประตูใหญ่

จวนเจี๋หมิงโหวตั้งอยู่ทางตะวันตกของตรอกอวี๋หมิง นอกจากนี้ทั้งจวนถึงอันโหว จวนฉางซิงโหว และจวนจิ่งกั๋ววงก็ตั้งอยู่ในพื้นที่แถบนี้ ผู้ที่สร้างคุณูปการอันดีงามแก่ราชสำนักล้วนตั้งจวนอยู่ที่นี้ ด้วยเหตุนี้ตรอกอวี๋หมิง

จึงถูกผู้คนในเมืองหลวงขนานนามว่าเป็น ‘ตروقชนชั้นสูง’

จี้หย่งพบกับเงินชวีสู่ยที่เดินออกมาจากประตูจวนจีหนึ่งโหว จึงรู้สึกประหลาดใจนัก

ทว่าเงินชวีสู่ยประหลาดใจยิ่งกว่า เขารีบก้าวเข้าไปคารวะจี้หย่ง

จี้หย่งถาม “เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร คุณหนูสี่เล่า”

เงินชวีสู่ยยิ้มตอบ “คุณหนูสี่อยู่ที่เงินตั้ง มอบหมายให้เข้ามาทำธุระที่จวนจีหนึ่งโหวขอรับ”

จี้หย่งนิน้วนหน้า เขารั้งตัวเงินชวีสู่ยมาอีกทางพลางถาม “คุณหนูสี่ให้เจ้ามาทำอะไร”

เงินชวีสู่ยทำเพียงยิ้ม ทว่าไม่ได้ตอบ

ใบหน้าที่ยือกเย็นจนดูเกือบจะเจ้าเล่ห์ของตัวเขาปรากฏในหัวของจี้หย่ง สัณหรณ์ไม่ดีบางอย่างเกิดขึ้นในใจของเขา

ชายหนุ่มแค้นเสียดในลำคอก่อนจะเอ่ย “เจ้าอย่าคิดว่าข้าจะสืบไม่ได้ เจ้าบอกข้า ข้าก็แค่ประหยัดแรงและเวลาเท่านั้น”

เงินชวีสู่ยยิ้มอย่างนอบน้อม “รับการให้ว่วานจากผู้อื่นก็ต้องทำให้ดีที่สุด คุณชายจี้หย่งโปรดอย่าทำให้ข้าต้องลำบากใจเลย”

จี้หย่งจู้ปากหยัน “ไม่คิดเลยว่าจางข่าย ผู้ตรวจการผู้เจี้ยนเป็นคนซี้ซลาดตาขาว แต่ที่ปรึกษาของเขา กลับเป็นนรุษที่ซื่อสัตย์กล้าหาญยิ่ง”

จางข่าย ผู้ตรวจการผู้เจี้ยนละทิ้งเมืองเมื่อถูกโจรสลัดจากดินแดนรือเป็นเข้าโจมตี เขาถูกพันด้วยดาบของดิงกั้วกง... เจียงเหมยซุน คีระระถูกแขวนไว้บนกำแพงป้องกันเมืองฝูโจวเป็นเวลาสามวัน ราชสำนักและราษฎรต่างทราบกันโดยทั่ว

เงินชวีสู่ยหน้าถอดสี สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นทะเลมึนเยือกในทันใด “เช่นนั้น ก็เชิญจี้จิว่เหรินสอบถามเรื่องนี้ด้วยตนเองเถิด” พุดจบเขาก็สะบัดแขนเสื้อแล้วขึ้นรถม้าที่จอดเทียบอยู่ข้างๆ ก่อนรถม้าจะเคลื่อนจากไป

หนึ่งร้อยสิบ

กลับไม่เข้า กายไม่ออก

จี๋หย่งมองตามรถม้าที่แล่นออกไป สีหน้าของเขาซึมตันใจ

จี๋อั้งใจเต็นระลำดั่งลั่นกลองรบ

ตั้งแต่เติบโตใหญ่มาถึงบัดนี้ คุณชายไม่เคยถูกเมินเฉยเช่นนี้มาก่อน ไม่รู้ว่าเขาจะมีวิธีการใดต่อกรกับอาจารย์เงินผู้นี้

แต่... คลับคล้ายคลับคลาว่าอาจารย์เงินผู้นี้จะเป็นคนของคุณหนูสี่สกุลได้ว

คุณหนูสี่สกุลได้วเก่งกาจนัก แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ตีฝังคุณไปจนปางตาย แต่สกุลฝังกลับไม่สามารถเรียกร่องอะไรได้ สุดท้ายยังต้องเสียทรัพย์อีกสองหมื่นตำลึงให้แก่คุณหนูสี่ หากนางทราบว่าคุณชายลงมือกับคนของนาง ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะคิดบัญชีกับคุณชายหรือไม่

แม้อุปนิสัยของคุณชายจะห้าวหาญ ทว่าทุกครั้งที่ได้พบกับคุณหนูสี่สกุลได้วก็เหมือนไฟลัมผ่น้ำ ไม่ว่าจะไฟจะปะทุรุนแรงแค่ไหน นางก็สามารถใช้คำพูดเพียงไม่กี่คำทำให้หัวใจของคุณชายเย็นลง จนเป็นเหตุให้คุณชายอึดอัดคับข้องใจอยู่นานสองนาน

หากคุณหนูสี่สกุลได้วกับคุณชายเกิดข้อพิพาทขึ้นแล้ว กุ้งฝอยอย่างเขา

จะถูกหลอกหลงไปด้วยหรือไม่

ขณะที่จื่ออั้งกำลังครุ่นคิดด้วยความกลัดกลุ้มอยู่นั้น พ่อบ้านคนหนึ่ง ก็เร่งฝีเท้าเดินออกมาจากประตูข้าง

เขาโค้งคำนับจี๋หย่ง “จี้จวี๋เหริน โทวเหยเชิญท่านไปจับชาที่โถงบุปผาขอรับ”

จี๋หย่งพยักหน้ารับอย่างยโส สองมือโพลไปด้านหลัง ก่อนเดินนำเข้าไปประตูของจวนจี๋หนึ่งโหวไป

พ่อบ้านชะงัก ก่อนเร่งฝีเท้าเพื่อเดินขึ้นนำหน้าชายหนุ่ม

โถงบุปผาของตระกูลเว่ยเต็มไปด้วยความร่มรื่นเขียวขจี มีต้นจ๊อจิง ลำต้นหนา กำลังออกดอกบานสะพรั่งอยู่ข้างหน้าต่าง การตกแต่งภายใน กลับดูเหมือนหญิงสาวที่ผ่านเลยวัยแต่งงาน แม้แต่แบ่งผัดหน้าก็มิอาจปกปิด ความผันเปลี่ยนล่วงเลยแห่งชีวิตได้

จี๋หย่งทำปากเบ้ เขาชำเลืองมองเก้าอี้ไต้ชื้อที่ยังดูใหม่ตัวหนึ่งแล้วจึงนั่งลง

เหล่าสาวใช้ยกน้ำชาและขนมมาต้อนรับ

จี๋หนึ่งโหวเดินเข้ามาพร้อมกับพ่อบ้าน

หลังจากที่คารวะทักทายกัน ทั้งสองฝ่ายก็นั่งลงตามลำดับ จี๋หนึ่งโหว หัวเราะในลำคอ

“จี้จวี๋เหรินช่างเป็นคนหนุ่มมากความสามารถ! ไม่ทราบว่าจี้จวี๋เหริน มาหาข้าด้วยเรื่องใดหรือ” ท่าที่สนิทสนมและรอยยิ้มอบอุ่นเป็นมิตรตั้งผู้อู้อุโส ที่ห้วงใยและเมตตาคนรุ่นหลัง

ทว่ายามนี้จี๋หย่งกำลังใคร่ครวญอยู่ในใจ

เดิมเขาคิดจะใช้ความเจียบของสกุลโต้วมาเกลี้ยกล่อมให้สกุลเว่ย เก็บของหมั้นของโต้วเจาในครั้งนั้นเอาไว้ จากนั้นค่อยเจรจากับสกุลโต้วในภายหลัง เช่นนั้นก็จะเป็นการลุ่เป้าหมายที่จางหยวนหมิงจะขึ้นเป็นชื่อจื่อ ขณะเดียวกันก็ยื่นหยัดในเรื่องของศีลธรรมไว้ได้เช่นเดียวกัน แบบนี้แล้วสกุลเว่ย

ยอมได้รับทั้งชื่อเสียงและผลประโยชน์ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าจะได้พบกับเงินชิวส์ยที่ระตุจวนแห่งนี้

คนอื่นอาจจะถูกเงินชิวส์ยหลอกเอาได้ว่าเขาเป็นเพียงเสมียนบัญชีคนหนึ่งในสกุลโต้ว แต่เรื่องนี้ไม่อาจปกปิดเขาได้... สองปีมานี้อีกฝ่ายได้รับการไหว้วานจากโต้วเจาอยู่เสมอ อย่าว่าแต่เรียกใช้เงินชิวส์ย แค่จะเชิญให้คนผู้นั้นช่วยออกความคิดเห็น ด้วยอุปนิสัยโอหังถือดีของเงินชิวส์ยแล้ว เรื่องนั้นก็เป็นไปได้ด้วยซ้ำ

เขามาที่จวนจีหิงโหวก็เพราะได้รับมอบหมายจากโต้วเจาให้มาแก้ปัญหารื่องของหมั้นแน่ แม้ตนไม่อาจล่วงรู้ว่าเงินชิวส์ยเจรจากับสกุลเว่ยเช่นไร แต่เมื่อดูจากท่าทีของเงินชิวส์ยแล้ว ด้วยความสามารถของเขา... จะต้องบรรลุเป้าหมายอย่างแน่นอน

เขาไม่จำเป็นต้องมาเยือนจวนจีหิงโหวแล้วด้วยซ้ำไป

แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดเขาถึงยังไม่เต็มใจที่จะจากไปแบบนี้

ถึงขั้นไม่อยากจะกลับไปที่จวนเพื่อรอข่าวจากสายลับ เพราะเหตุนี้จึงผลิผลามาเยือนด้วยความสะพร่าเช่นนี้เอง

เขายากรู้ว่าเงินชิวส์ยเจรจากับความใดกับจีหิงโหว สกุลเว่ยตัดสินใจคืนของหมั้นให้สกุลโต้วตามที่เขาคาดคะเนไว้หรือไม่ จากนั้นก็รอให้เหตุการณ์สงบลงค่อยยุติสัญญาหมั้นหมายกับโต้วเจาเสียบๆ หรือจู่ๆ พวกเขา ก็พบว่าโต้วเจาไม่เพียงแต่มีความสามารถมาก ทั้งยังมีสินเดิมมากมายที่สามารถปราบปรามระตุจวนจีหิงโหวที่กำลังตกระกำลำบากนี้ได้สบายๆ จึงเปลี่ยนความคิดกะทันหัน และตกลงที่จะเกี่ยวข้องกับสกุลโต้ว? หรือว่ายังมีเรื่องที่เขาคิดไม่ถึงอยู่อีก...

เป็นต้นว่าเรื่องที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า โต้วเจาจะส่งเงินชิวส์ยมาเยือนจวนจีหิงโหว ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้ส่งคนไปจับสังเกตความเคลื่อนไหวทางฝั่งเงินตั้งเลย

หากวันนี้เขาไม่บังเอิญพบกับเงินชิวส์ย เกรงว่าเขา ก็ยังคงพอใจที่

ทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมของตนใช่หรือไม่ เขาไม่ชอบความรู้สึกที่ต้องสูญเสียการควบคุมไปเช่นนี้เอาเสียเลย

จี้หย่งอดไม่ได้ที่จะตำหนิตนเองในใจ

โต้วเจาไม่ควรอยู่ที่เรือนอย่างว่าง่ายและรอให้เขาจัดการเรื่องนี้ให้นางอย่างเรียบร้อยด้วยดีหรือไม่ เหตุใดนางจึงกระโจนออกมาแบบนี้โดยไม่ส่งสัญญาณสักคำ ยังไม่ต้องพูดถึงแผนการของเขาคงไม่พ้นไม่เป็นท่า ข้ายังทำให้เขารับมือกับสถานการณ์แทบไม่ทัน อีกนิดก็เกือบจะเดือดร้อนเข้าแล้ว...

หลายปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยพบเจอเรื่องพรรค์นี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว!

เหตุใดนางถึงทำเช่นนี้

พวกเขาไม่ใช่ฝ่ายเดียวกันหรือไร

เขาเคยบอกไว้แล้วว่าสามารถแก้ปัญหานี้ให้นางได้ นางไม่เชื่อมั่นในความสามารถของเขาอย่างนั้นหรือ หรือนางไม่เคยใส่ใจคำพูดของเขาเลย

การคิดถึงเรื่องยุ่งเหยิงเหล่านี้ทำให้จี้หย่งรู้สึกร้อนรนในใจ สีหน้าที่เผชิญกับจี้หิงโหวในเวลานั้นก็พลอยย่ำแย่ไปด้วย

เขาเอ่ยเสียงเรียบ “ข้าบังเอิญได้พบเสมียนบัญชาสกุลโต้วที่หน้าประตูจวนของท่าน เขาดูแลคุณหนูสีสกุลโต้วที่เงินตั้งมาโดยตลอด จู่ๆ ก็พบเขาในเมืองหลวงเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะเรื่องการหมั้นหมายของสกุลท่านกับคุณหนูสีเมื่อครานั้น ข้ายังได้ยินมาว่าสกุลของท่านหมายจะใช้ของหมั้นต่อรองกับสกุลเหอเพื่อแลกเปลี่ยนตำแหน่งชื่อจื่อจิ้งกั้วกวง ดังนั้นจึงแวมาทักทายโหวเหยอยากทราบล่าสุดท้ายแล้วโหวเหยจะคืนของหมั้นให้แก่สกุลโต้ว หรือมอบมันให้แก่สกุลเหอกันแน่...”

ใบหน้าของจี้หิงโหวเปลี่ยนเป็นดำทะมึนโดยพลัน

สกุลเว่ยจะคืนของหมั้นให้สกุลโต้วหรือมอบมันให้สกุลเหอแล้วเกี่ยวอะไรกับเขาด้วย!

เขาเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นลูกหลานสกุลจี้จึงต้อนรับอย่างมีไมตรี แต่เป็นเช่นไรเล่า อีกฝ่ายมาถึงก็พูดจาเหน็บแนมการกระทำของเขา อายุขัยน้อยแต่

กลับสอดมือเข้ามาก้าวร่างกายเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น มีความสามารถที่ไร้คุณธรรม ถึงต่อให้สอบได้ระดับจอหงวน แต่ก็เป็นได้เพียงบัณฑิตในสภาอันหลินที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนแก่งแย่งชิงดีกันเท่านั้น

“คุณชายจี้จะยุ่งยามมากเกินไปกระมัง” จี๋หนิงโหวหยิบถ้อยชายขึ้นมาอย่างไม่เกรงใจ ก้อนตะโกนเสียงดัง “ส่งแขก!”

จี้หย่งไม่รั้งรอให้ไครมาไล่เขาออกไปอยู่แล้ว

จี๋หนิงโหวหยิบถ้อยชายแล้วจึงลุกขึ้นยืน จี้หย่งไม่รอให้จี๋หนิงโหวตะโกนคำว่า ‘ส่งแขก’ ออกมาอีกครั้ง เขาก็เอ่ยเสียงเยือก

“สกุลเรากับสกุลไต้หวันเป็นญาติตอง วันปีใหม่ปีนี้ข้าได้ไปพำนักที่จวนสกุลไต้หวันด้วยความกรุณาจากไท่ฟูเหรินสกุลไต้หวัน จากนั้นจึงค่อยกลับมาฉลองกับบิดาอีกครั้ง นางกลัวว่าเหล่าท่านลุงสกุลไต้หวันจะทำให้คุณหนูสี่ต้องลำบากใจ จึงตั้งใจฝากฝังให้ขวานให้ข้าคอยสังเกตความเคลื่อนไหวในเมืองหลวง หากท่านลุงสกุลไต้หวันเหลือปากว่าแรงแล้วละก็ พวกเขาพร้อมต้องปิดบังไม่ให้นางรับรู้ ทั้งยังกำชับให้ข้าเจรจากับท่านเสียบๆ ถ้าเวลานี้ท่านเก็บของหมั้นไว้ที่สกุลเว่ยก่อน รอจนเหตุการณ์สงบลง ไท่ฟูเหรินก็ยินดีที่จะห่มเงินซื้อหมั้นกลับ...”

ชายหนุ่มยังพูดไม่ทันจบ กล้องเสียงของจี๋หนิงโหวก็เหมือนถูกสกัดกั้นไว้ ได้แต่เบิกตากว้างอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออกสักคำไปพักใหญ่ ทว่าในใจกลับคิดไคร่ครวมุอย่างรวดเร็ว

เดิมเขาดูแคลนคุณหนูสี่สกุลไต้หวัน บุตรสาวคนโตที่มารดาเสียชีวิตตั้งแต่เยาว์วัยผู้นั้นก็ หากเป็นไปตามวาจาที่จี๋จวีเหรินผู้นี้กล่าวแล้วไซ้ ใช้ของหมั้นแลกเปลี่ยนเงินจำนวนมหาศาล สกุลเว่ยก็สามารถจัดความทุกข์ร้อนยากแค้นในปัจจุบันได้ทันควัน มีเงินมีทุนดูแลบารับใช้ในคร้วเรือน สกุลเว่ยก็จะรุ่งเรืองขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียงแต่บุตรสาวของเขา... ฟังจากคำของเงินชิวี่ผู้นั้น หากแต่งคุณหนูสี่สกุลไต้หวันเข้าจวน แม้จะได้รับสินส่วนตัวของนางมา และสามารถช่วยเหลือบุตรสาวของตนได้ ทว่าต้องถูกผู้อื่นควบคุมไว้... เรื่องนี้ช่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออกโดยแท้!

หากมีวิธีการที่ทั้งสองฝ่ายได้ผลประโยชน์ก็คงดี
ความคิดที่แวบผ่านเข้ามาทำให้หัวใจของเขาเหววบ
โชนต้องด่วนตัดสินใจด้วยแล้ว

เวลานี้สกุลเหอต้องการหยก สกุลตัวเองก็เช่นกัน แม้แต่ไท่ฟูเหริน
สกุลตัวเองก็มีแผนการอยู่เบื้องหลังบุตรชาย คำโบราณกล่าวไว้ดีนัก 'ใจร้อน
กินเต้าหู้ร้อนไม่ได้'²¹¹ เหตุใดเขาถึงไม่รอสักหน่อย ถ่วงเวลาไว้ก่อนแล้วค่อย
เจรจา ไม่น่าว่าเขาอาจขายมันได้ราคาดีกว่านี้ก็เป็นได้!

เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะสู้กับสกุลตัวเองเป็นญาติต้องกันจริงๆ หรือไม่ เรื่องนี้
ต้องสืบความให้ละเอียดเสียก่อน

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว สีหน้าของจีหิงโหวก็พลันสดชื่นขึ้น

แค่ปลายตามองจีหย่งก็รู้ว่าอีกฝ่ายคิดแผนการใด แววมายมหยันผุด
ขึ้นในใจ จูๆ ก็รู้สึกเป็นทุกข์แทนตัวเองเข้านมาทันที

มารดานางหมั้นหมายนางไว้กับสกุลและทะเลาะไรกัน หากแต่งเข้าไปแล้ว
จะยังมีทางรอดได้อีกหรือ!

ไม่ว่าอย่างไรก็ปล่อยให้ตัวเองออกเรือนกับคนสกุลนี้ไม่ได้!

จีหย่งลอบคิดในใจขณะฟังจีหิงโหวสร้างปั่นท่ากล่าว

“สกุลเว่ยของเราติดตามฝ่าบาทพระองค์ก่อนออกรบเหนือจดใต้
เพราะเหตุนี้จึงได้รับพระราชทานพื้นที่ในศาลบูรพกษัตริย์ แม้ลูกหลานจะไม่มี
ความสามารถ ทว่าไม่เคยหลงลืมคุณงามความดีของบรรพบุรุษรุ่นก่อน มีกล้า
ที่จะทำการใดให้คุณรุ่นก่อนต้องอับอายขายหน้า ในเมื่อสกุลตัวเองได้แลกเปลี่ยน
ของหมั้นหมายกับสกุลเราแล้ว การแต่งงานในครั้งนี้อย่างคิดจะเปลี่ยนก็เปลี่ยน
ได้ง่ายๆ เสียเมื่อไร...”

ขณะที่เขากำลังพร่ำพรรณนาอยู่นั้น พ่อบ้านที่นำทางจีหย่งมารายนั้น
ก็ชะงักหน้าเข้ามาเมียงมองอยู่ที่หน้าประตูโถงบุปผา

211 เปรียบเปรยว่าไม่รีบเร่งจึงจะทำการใหญ่ได้สำเร็จ

จี้หย่งขมวดคิ้วเล็กน้อย ยุติบทสนทนาด้วยการเอ่ยอย่างไม่พอใจ “เกิดอะไรขึ้น”

พ่อบ้านรีบก้มหน้าต่ำขณะเดินเข้ามา เขาค้อมศีรษะลงพลางกล่าว “โหว-
เหย คุณหนูกลับมาขอรับ...”

จี้หนึ่งโหวชะงัก

พ่อบ้านรายนั้นยังกระซิบบอกข้างหูจี้หนึ่งโหวอีกหนึ่งประโยค

จี้หย่งครั้นจะแอบฟัง ทว่าจื่อล้างกลับเงี่ยหูฟังและได้ยินอย่างชัดเจน

“ไม่ทราบว่ามีใครเป็นผู้รายงานเรื่องนี้แก่คุณหนู บอกว่าท่านจะเก็บหยก
เอาไว้ คุณหนูจึงนำบุตรกลับมาแล้วคร่ำครวญนำตานองหน้าว่ามีชีวิตอยู่ต่อไป
ไม่ได้แล้ว ฮูหยินก็กำลังร้องไห้กอดประโลมคุณหนูอยู่ ใครโหม่นหัวนางก็ไม่
ฟัง ซื่อจื่อยืนดูอยู่ใกล้ๆ เขาสั่งให้ข้ารีบมาเรียนท่านโดยไว บอกว่าหากท่าน
ยังไม่ไปอีก ฮูหยินกับคุณหนูต้องร้องไห้จนขาดใจแน่ๆ...”

จี้หนึ่งโหวรักและทะนุถนอมภรรยากับบุตรชายบุตรสาวของตนมากนัก
ทว่าตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป เขาก็ควรอธิบายให้นางเข้าใจจึงจะถูก
เวลานี้จี้หนึ่งโหวหนึ่งไม่ติดอีกแล้ว เขารีบกล่าวลาจี้หย่งอย่างสุภาพสอง
สามคำ ก่อนยกน้ำชาส่งแขกอีกคนหนึ่ง

จี้หย่งเองก็ไม่พูดจาให้มากความ เขาลุกขึ้นและออกไปจากโถงบุปผา

จากนั้นจี้หนึ่งโหวก็เร่งฝีเท้าไปยังเรือนชั้นใน

จื่อล้างจึงนำคำพูดที่ตนได้ยินถ่ายทอดให้จี้หย่งฟัง

จี้หย่งเอ่ย “ข้าจะรอเจ้าอยู่บนรถม้า เจ้าตามจี้หนึ่งโหวไปดูที ข้าว่าเขา
เป็นคนอ่อนแอพรรคินั้น เกรงว่าเมื่อเห็นบุตรสาวร้องไห้คร่ำครวญแล้วจะคืนคำ
เสียเปล่า!”

จื่อล้างอ้าปากค้าง

“ไป... ไปในเรือนชั้นในหรือขอรับ...”

“เจ้าจะกลัวอะไร” จี้หย่งปรายตามองอีกฝ่ายด้วยสายตาดูแคลน “จวน
จี้หนึ่งโหวใหญ่โตเพียงนี้ เวลานี้แม้แต่คำใช้จ่าในครัวเรือนพวกเขายังชักหน้า

ไม่ถึงหลัง คงไม่มีบ่าวรับใช้ไว้ดูแลเรือนสักเท่าไรหรอก แค้เจ้าอ้อมเรือนหลัก
ไปได้ก็สามารถเข้าไปถึงลานชั้นในได้อย่างราบรื่น หากถูกใครจับได้ เจ้าก็บอก
ไปว่าข้ายังมีธุระที่ต้องพบโหวเหย ใครจะรู้ว่าดีไม่ดีเจ้าอาจจะไม่เจอใครสักคน
ข้ายังไปถึงที่นั่นโดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ...”

จื่อล้างยังจะพูดอะไรได้อีก จำต้องแอบเข้าไปยังเรือนชั้นในจวนจีหนึ่ง-
โหวตามคำสั่งของจีหย่ง

ระหว่างทางก็ไม่พบใครจริงๆ ทั้งยังเห็นว่าเรือนที่อยู่ห่างไกลบางหลัง
ก็มีวัชพืชขึ้นสูง ดูรก้างยิ่งนัก

คุณชายกล่าวได้ถูกต้องอีกแล้ว

จื่อล้างพิมพ์ระหว่างที่เลี้ยวเส้นทางเรือนหลัก และอ้อมไปยังลานเรือน
ด้านหลังได้อย่างสะดวกตาย

สาวใช้และแม่หม่มทั้งหมดออกมายืนอยู่ใต้ระเบียงโถงห้องหลัก จื่อล้าง
แนบหูกับบานหน้าต่างด้านหลังฟังเสียงของจีหนึ่งโหวที่ตั้งขึ้นเป็นระยะ

“...ฝ่ามือและหลังมือล้วนเป็นเนื้อ พ่อดูแลน้องชายเจ้า แต่ใ้ช้ว่าจะ
ทอดทิ้งละเลยเจ้า... เรื่องนี้เจ้าฟังพ่อก่อนเถิด ถูกต้อง... พ่อจะทำร้ายเจ้าได้
หรือไร...”

จื่อล้างหันหลังกลับเสียบๆ ทว่าตอนที่เดินมาถึงประตูจួយั้วก็พบเรื่อง
ยุ่งยากเข้า บ่าวแรงงานรายหนึ่งเข้ามาขวางหน้าเขาไว้

“เจ้าทำอะไรกัน เหตุใดข้าจึงไม่เคยเห็นเจ้ามาก่อน”

“ข้าเป็นคนกวาดลานด้านนอกขอรับ” จื่อล้างตอบกลับด้วยความเฉลียว
“เมื่อครู่ข้าเห็นด้านหน้าประตูจួយั้วไม่มีคนเฝ้า จึงแวะมาพักไ้ที่นี่”

“จะไม่มีคนได้อย่างไร” บ่าวแรงงานเอ่ยอย่างฉงน

จื่อล้างจึงรีบแผ่นแผ่นวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว ปากก็ตะโกน “ข้าต้องกลับ
ไปเข้าเฝ้าแล้ว” จากนั้นก็ออกจากจวนจีหนึ่งโหวไป

จีหย่งเอ่ยถาม “เป็นอย่างไรบ้าง”

จื่อล้างรายงานทุกอย่างที่ตนได้ยินมาให้จีหย่งฟังอย่างไม่ขาดตก-

บทประพันธ์

จ๊อจ๊อ พักหน้าก่อนจะถามจ๊อจ๊อว่า “หอสุราที่ดีที่สุดในเมืองหลวงคือ
ที่ใด ข้าต้องเชิญเหออวีมาว่าสุราสักหน่อย”